

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

APIS. 209

1928

**ΠΡΟΙΚΑΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΠΡΟΣ ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΕΚΠΑΙ-
ΔΕΥΣΙΝ-ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΝ ΤΩΝ ΓΗΡΑΤΕΙΩΝ**

Δόνασθε να επιτύχητε από το

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Ρώμης, εγκριθέν εν Ελλάδι δια διαταγμάτων της 22 Δεκεμβρίου 1926
Κεφάλαια ησφαλισμένα μέχρι σήμερον Διρ. Γ'αλ. 'Οκτώ οισκατομύρια
Νέαι ράσεις κατά το έτος 1928 Διρ. Γ'αλ. 'Εν και ημυν δισκατομύριον
'Αποθεραπικά κεφάλαια Διρ. Γ'αλ. 'Εν δισκατομύριον και εξα-
κρίσια έκκατομύρια.

Εξ ασφαλεία του είνε ηγγυημένα από το Θησαυροφυλάκιον τοι'Ι-
ταλικού Κράτους και έχουν τας ένγυήσεις Τίτλων Κρατικών.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ

άπο τήν Γενικήν 'Αντιπροσωπείαν, Γωνία Σταδίου 47 και Γεωργίου
Σταύρου 2 ('Αθήναι) και από τούς κατά πόλεις Πράκτορας.

“Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,,

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΠΟΥΔΗΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ
ΓΛΩΣΣΗΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

**Κατά νέον πρωτότυπον σύστημα υπό του καθηγητού
κ. ΘΕΟΔ. Γ. ΚΥΠΡΙΟΥ**

‘Ολόκληρος Γαλλική ένγκυκλοπαίδεια. Διδίσκει τήν Γαλλικήν εις
τούς άρχαίους, τελειοποιεί τούς έχοντας όλίγας γνώσεις Γαλλικής.

Περιέχει Γραμματικήν έφηρμοσμένην επί 'Ασκήσεων και Θεμάτων, Γαλλι-
σμούς, 'Ανέκδοτα, Διαλόγους, 'Αποσπάσματα Παρισινών έφημερίδων κλπ.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ εις τεύχη δεκαπενθήμερα. 'Εκαστον τεύχος εκ σελ.
48 τιμάται δραχ. 7.50. Εδίδσκεται εις τὰ περίετρα και τὰ 'Υπο-
πρακτορεία έφημερίδων.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ένκυκλοφόρησεν τήν 15ην Μαρτίου.
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΖΑΚΑ-ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ
ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Προτιμάτε

ΤΟ ΤΣ 'Ι ΜΕΛΡΟΖ

Είνε το άνωτερο εις γεύ-
σιν και άρωμα. Περιέχει όλ-
τά όνεια άσφαλισμένα, τονά-
νει τὰ νεύρα και τήν καρδιά.
'Αποφεύγετε τας άπομιμή-
σεις και τὰ εις χύμα πα-
λούμενα.

‘Υποδέχεται τὰ κυτία να
έχουν τὸ σήμα.

Γεν. 'Αντιπρόσωπος
Κ. ΚΑΤΣΑΡΗΣ
Σταδίου 46

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
ΑΡΟΜΑ LOTUS
‘Ο Βασιλεύς των άρωμάτων
ΠΟΥΔΡΑ LOTUS
Ποιότης άνωτάτη
ΚΡΕΜΑ LOTUS
Τὸ ιδεώδες καλλυντικόν του όέρματος
ΤΑ LOTUS (Λο-ούδ) Πωλούνται παντοῦ
Πώλησις χονδρική και λιανική : Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Καλλιμάς-ου 13 'Αθήναι
Εις τας έταρχίας στέλλονται ταχυδρομικῶς εάν προσεβί-
σητε δια τὸ 'Αρωμα Δραχ. 45 Διά τήν Πούδρα Δραχ. 25.
Διά τήν Κρέμα Δραχ. 15

**‘Αγοράζετε τὸ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
τοῦ 1928.**

‘Όλα είνε έτοιμα διά τήν έργ-
'Αλλ' αν κανεις από τούς προσκε-
μένους ασπιρίνη, αίτηνίδια πω-
Συμπληρώσατε τας προετοιμα-
σας με 1-2

ΑΣΠΙΡΙΝ

τά όποια αυτόσχημαί θα άναπαύ-
σουν, άσχετως με τήν πρόκλη-
σιν τήν αίτίαν των πόνοι.

'Απαιτείται όμως πάντοτε τήν γνη-
στικον σκευασμα. Βάφει, αναγνωρί-
σιν από τήν
κυανόλευκον
ταινίαν. —

**Soignez vos Cheveux
avec le
Pétrole Hahn**

«ΒΟΥΤΡΥΣ» ΚΥΡΙΑΙ,

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ**

Κεφάλαιον Μετοχικόν και Απο-
θεματικόν Δραχ. 57.500.000

Κεντρικόν Γραφεϊόν όδ. 'Αθηνών 33

Οίνοι χύμα : Λευκοί, άσπροί, ρο-
δοί, μαρσαί.

Οίνοι εις σιάλιν : Επισκευασμένοι, δ-
ιδόζονται, άρωμα-
τα, τσιγαρίνα.

Βερμυώτ εν καλαίσ Μοσχάκω ή 'Ερω
Μαυροδάφνη άπαράμιλλος.

Πολυών άπόσταγμα Οίνου «ΒΟ-
ΤΡΥΣ» τέπου Εονίχ

ΕΦΑΝΤΙΑΣΗ ΤΗΝ ΚΑΛΙΤΕΡΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΚΟΚΙΑΝ
Πωλούνται εις όλα τὰ κέντρα καταναλώσεως.

‘Εξελίξαι τὰ όμια της έται-
ρίας τών φρονιζών να άπο-
τίνον τὰ τρώσπον πας Η ΕΤΑΙ-
ΡΟΔΑΙΝΗ και άποσπούν τήν
φράσιν τών οντιών.

Ι. ΛΟΥΤΖΙΑΝ

Κεμερ-όργος όδοντολόγος ΠΑΡΙΣΙΟΥ
‘Επί τετραετίαν εις Παρίσιον
γινούσα παθήσασιν ούκων και άνο-
των. Οδολόγος, όδοντολόγος και
όδοντο- 51 Γ' Σεπτεμβρίου 1928

Ο ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

τ επί παντασίαν ίατρού της Μαι-
κής και Γυναικολογικής Κλινικής
Πανεπιστημίου Αίγης : 8 Παρι-
σποδότας. Δίγεται : 3 — 6 μ. π.
κλινική του 4 'Οδός, 'Ασκήσεις

12 'Απριλίου 1928

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

381

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Προς τὸ μαρτύριον

ΒΙΒΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΜΑΡΙΑΜ

Γλυκό ήταν έκείνο τὸ άνοιξιάνικο άπομειμήμερο στή μακρυνή
συνοικία της 'Ιερουσαλήμ. 'Η Μαριάμ, άφού περιμάζεψε τὸ σπύτι
της, κάθησε στήν άνέμη, έφερε βόλτα στά καλάμια τὸ κόκκινο
γέμα και σιάθηκε συλλογισμένη. Χθές άκόμα ὁ 'Ιησους της έστει-
λε κρυφά τὸν κούφορα τὸ Φινέες, γιά να τήν κατασυχάσει. — Δί-
γη ύπομονή, Κυρά, και μιά από τούτες τις ήμέρες θα ρθῇ ὁ Διδά-
σκαλος να σε δῇ.

Και καθῶς στέκονταν κ' οί δυὸ στήν αὐλή κουβεντιάζοντας,
ὁ πατὴρ Φινέες έστρώσε καταγής τὸ φαλάκι του, γιά να πατήσῃ
άπάνω ἡ Μαριάμ και να μπι σπύτι της.

Και τότες 'Εκείνη σήκωσε τὰ μάτια της ψηλά στὸν οὐρανὸ και
εἶπε : — Ποιά εἰμαι γῶ, Κύριε, γιά να με βλογρὸν όλες ἡ γενεές
της γῆς ;

Κ' έτσι σήμερα, καθῶς γυρίζει τὸ ροδάνι και καθῶς πέφτει
παντοῦ ἡ μεσημεριάτικη ἡσυχία, έρχεται τὸ μυστικόν, μαζί με τις
θύμους που άεροζυγιάζονται άπάνω στὸ χρυσὸ γέμα της νυχτῆς

Σε μιά στιγμή χαμογελᾷ : βλέπει τὸν έαυτὸ της τριῶ χρονῶ,
άμερωμένη στὸ ναὸ, να ζῇ σάν περισσότερῃ, παίρνοντας τήν τροφή
της από τὰ χέρια τῶν άγγέλων. Κ' ύστερα
δωδεκα χρονῶ, να τήν άρραβωνιάζουν οί
άσχερες με τὸ γέρο-Ιωσήφ, τὸ μαραγκῶ,
που τήν έφερε σπίτι του και της εἶπε :

— Σ' άφῆνω τώρα σπίτι μου, Μαριάμ, κ'
έρω πηγαινὼ να πιάσω δουλειά στίς οικοδο-
μές μου. 'Ο Θεὸς μαζί σου ! Καί τότε βλέ-
πει να παίρνῃ στὸν ὦμο τὰ σύνεργα της τέ-
χνης του και να μακραίνει στὸ σκοτισμένο
δρόμο...

Και να, πού αναθυμᾷται τώρα τὰ δεκά-
εἴς της χρονία... Τότες ήταν πού οί ιερεῖς,
θέλοντας να βά-
λουν καταπέτα-
σμα στὸ Ναὸ
τοῦ Κυρίου, ζή-
τησαν έφτά άμό-
λυντες παρθέ-
νες, κ' έστειλαν
στὸ σπίτι τοῦ
Ιωσήφ και τῆ

φώναξαν κ' αὐτήν. Τότες έβαλαν κλῆρο γιά να δοῦνε, ποιά θα
γνέσῃ τὸ χρυσάφι, και τὸ άμάντο, και τὸ μεταξί, και τὸ μακίνθινο,
και τὸ κόκκινο και τήν άληθινή πορφύρα, κ' έλασε στή Μαριάμ να
δουλέψῃ τὸ κόκκινο και τήν άληθινή πορφύρα.

Καί μιά μέρα πάλι — άνοιξη ήταν και τότες — πήρε τὴν στάμνα
της και πήγε στή βρύση γιά νερό. Κεἶδὰ πού γέμισε, άκουσε α-
ξαίρνα μιά φωνή : — Χαίρε, κεχαριστομένη !... ὁ Κύριος, μετὰ
σου !

Κοίταξε δεξιά-αριστερά, να δῇ από πού της έρχεται ἡ φωνή, μα
δὲν εἶδε τίποτα και τρώαζε. 'Αρπάξε τὴν στάμνα της και πήγε
γρήγορα σπίτι της κ' άρχισε πάλι να κλώδη τὴν πορφύρα, τρέμον-
τας σπασμένη.

Καί να, πού άγγελος Κυρίου σιάθηκε μπροστά της και της
εἶπε : «Μη φοβῶ, Μαριάμ !» και της έδωσε τὸν κρίνο τοῦ Εδω-
γετισμοῦ.

‘Ο !... πῶς μερδεύονται τώρα οί θύμους, καθῶς τὸ χέρι της
σταμάτησε να γυρᾷ τὴν άνέμη και νοιώθει τὰ βλέφαρά της βα-
ριά...

Μά, καθῶς γλάρουνε, ένοικωσε πῶς κάποιος μπῆκε στήν αὐλή
της κ' άνοίγοντας τὰ μάτια, εἶδε μπροστά
της τὸν 'Ιωάννη, πού άνάσαινε με ζορμένη
άναπνοή και μιλούσε με τὴν ψυχὴ στα δόντια.

— Ποῦ ήσουν, της λέει, και δὲν ήδρες
να δῇς τι έγινε ;

— Τι έγινε ; ρώτησε κείνη και πεπιέται
δρόσφῃ καταβρόντας τὴν μαντίλα της.

— Έπιασαν τὸ γυῖό σου και διδάσκαλό
μου και πάνε να τόνε σταυρώσουν !

Τότες ἡ Μάνα σήκωσε τὰ χέρια της ψηλά
και ξεφώνισε :

— Παιδί μου, παιδί μου !... Τι κακό έ-
καμες και θέλουν να σε σταυρώσουν ;

Καί με τὸ
νοῦ θολωμένο,
ώρμησε έξω από
τὸ σπίτι της και
πήρε τὸ δοκίμιο
κλαίοντας κ' ά-
μέσως ὁ έρμος
δρόμος έγεμισε
από θρήνους

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Περάστε λοιπόν αγάκι! Αδούρβα το δάσος Βάζα και πηγαίνετε να περιμένετε το λοχαγό Ρολάνδο Φερνάντεζ στο στενό του Λυκοπηδίου... Είπατε πως θά βρέ-

ξη αίμα... Έ, και λοιπόν, θά γίνη αυτό...
— Θά είμαστε εκεί, εξοχώτατε, απάντησεν ο προφήτης. Θά ρθῃτε και σεις;
— Τό ελπίσω.

Ο προφήτης ἐγονάτισε κατόπιν κάτω και ὑψώσας τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ ἐφώνησε:

— Κύριε, Μεγαλοδύναμι Θεέ, φύλαγε μας ἀπὸ τοὺς κινδύνους!...

Κατόπιν γύρισε στὸν κόμητα Κανδάλ και τοῦ εἶπε:

— Καί σὰς αὐθέντα, εἶδε νὰ σὰς φυλάξῃ ὁ Θεός!...

Ο κόμης Κανδάλ ἀνατρίχιασε ἀκούσας τὰ λόγια αὐτά, χωρίς νὰ ἔξῃ καὶ αὐτὸς γιατί.

Τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρας εἶχε μαρὰ και ἀπαίσια προαισθήματα. Συγκρατήθηκε μολαταῦτα και ἀπεχαιρέτησε τοὺς γέροντας Οὐγενότους με καλοσύνη, ἀρῶν προηγουμένως διέταξε τοὺς ἀνδρώπους του νὰ τοὺς μοιράσουν τρόφιμα.

Ὅταν τὸ πλῆθος τῶν Οὐγενότων ἀπομακρύνθηκε ὁ Ρόλφ, Κανδάλ ἀποτραβήχθηκε εἰς τὰ ἰδιαιτέρὰ του διαμερίσματα, ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται:

— Θεέ μου, διελογίζετο, θά γίνουν ποτὲ γενναῖοι στρατιῶται οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ ἢ θά μᾶς σφάξουν ἀργά ἢ γρήγορα, εὐγενεῖς και χωρικοὺς οἱ θρησκευτικοὶ ἐχθροὶ μας; Δὲν ἔξω γιατί καὶ ὁμοῦ τὶς ἡμέρας αὐτὲς ἔχω ἀλλόκοτες προαισθήσεις, τρομερὲς και ἀπαίσιες... Τί πρόκειται ἀραγε νὰ μοῦ συμβῇ; Εἰμαι νέος και θέλω νὰ ζήσω Θεέ μου!...

ΡΟΛΦ ΚΑΝΔΑΛ

Ο κόμης Ρόλφ Κανδάλ ἦταν πραγματικὸς νεώτατος. Εἶχε παραδόξως κάποια ομοιότητα με τὸν Ροβέρτον Κέο, κάποιαν ἀμυδρὰν ομοιότητα, ἀλλὰ ὁ Ροβέρτος ἀντιπροσώπευε τὴν σατανικὴν ὁμοιότητα ἐνῶ ὁ Κανδάλ ἦτο ἀγγελικὰ ὁραίος, τὸ καθεστὶ ἐπάνω του εἰδειν τὴν πραγματικὴν εὐγένεια, τὴν καλοσύνην και τὴν ἀθωότητα. Ἐνῶ ὁ νεαρὸς κόμης ἔμενε βυθισμένος σὲς μελαγχολικὰς σκέψεις του ἄκουσε ξαφνικὰ νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα...

Σὺ εἶσαι Ναβερύ; ρώτησε ὁ κόμης.
Ἦταν πράγματι ὁ Ναβερύ, ὁ ἐξηγέρτης, ἀσπρομάλης ὑψηλῆς τοῦ κόμητος, ὁ ἀφοσιωμένος σ' αὐτὸν ὀλοφύχως, ποὺ στὰ χέρια του εἶχε μεγαλώσει ὁ Ρόλφ Κανδάλ.

— Εἶναι εἰμαι κύριε, ἐγὼ εἰμαι παιδί μου, εἶπεν ὁ Ναβερύ πλησιάζοντας. Ἦλθα νὰ δῶ μὴ θέλετε τίποτα. Εἶστε τόσο λυπημένοι σήμερον!...

— Ναι, εἰμαι λυπημένος Ναβερύ. Ἐχω κάποιο κακὸ προαίσθημα. Πιστεύεις στὰ προαισθήματα Ναβερύ;

— Ναι, κύριε μου, πιστεύω. Ἐνα τέτοιο θλιβερὸ προαίσθημα εἶχα και ὅταν σκοτώθηκε ὁ πατέρας σας στὸ κινῆσι καὶ ὅταν πέθανε ξαφνικὰ ἡ μητέρα σας...

Ἐξάρνα χτύπησεν ἡ ἐξοχώτα. Ο Κανδάλ ἀνησύχησε. Ἡ νύχτα ἦταν κατακόκκινη. Ποῖος ἐφθανε στὸν πύργο τέτοια ὥρα;

Ο Ναβερύ βῆκε ἐξω ἀμέσως, κατέβηκε τὶς σκάλες, ἀνοίξε τὴν πόρτα και σὲ λίγο ξαναγύρισε συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο, ἕνα κοντόκοιτρο ἄνθρωπο με χίτρινο μανδύα και πέτσινη ζώνη. Μόλις ὁ ξένος μῆλκε σὴν αἰθούσα καὶ ἀντίκρισε τὸν Κανδάλ.

— Εἰρήνη σὲ σὰς και στὸν πύργο σας ἐξοχώτατε!... Ἡ νύχτα

με βροῖκε στὸ δρόμο και ἦθα ἐδῶ ζητώντας φιλοξενία...

— Καλῶς ὥρισες ἐξέ, ὁποιοσδήποτε καὶ εἶσαι. Ναβερύ, δὲ, στὸν ξένο νὰ φάγῃ.

Ο ἄγνωστος καθῆκε ἐν τῷ μεταξὺ σὲ μιὰ ἀκρὴ, χωρίς νὰ πῇ ἄλλη λέξι. Ο Ναβερύ τὸν κύτταξε παράξενα. Κάποιον ἐνῶσε καὶ τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ ποῦ; Τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ θυμῇ. Μολαταῦτα γύρισε πρὸς αὐτὸν και τοῦ εἶπε:

— Θὰ χάσατε τὸ δρόμο βέβαια...

— Καί ναι και ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ ἄγνωστος. Γύριζα ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ κοντοσταύλου Μονορανοῦ καὶ βάρλα σὲ ἄλλο γόνο. Στὸ δρόμο ὁμοῦ ἀπαντήθηκα ἀξάρνα μ' ἕνα πλῆθος κουρελλιάσθων. Τὸ ἀλόγο μου τότε ἀφήνασε, μ' ἐξοίσε κάτω καὶ ἔφυγε.

Ο κόμης Κανδάλ ἀισθάνθηκε κάποια φρίκη ἀκούοντας τὸ ὄνομα τοῦ κοντοσταύλου. Θέλοντας δὲ νὰ μάθῃ τί ἦθελε ὁ ξένος αὐτὸς ἐκεῖ γύρισε και τοῦ εἶπε:

— Ἐρχεσθε ἀπ' τὸν πύργο τοῦ κοντοσταύλου εἰπατε;

— Ναι ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ ξένος.

— Ἀνῆλθε σὴν ὑψηλοῖα του;

Ο ἄγνωστος ἔκαμε ἕνα κίνημα ποὺ ἐσήμαινε και ναι και ὄχι.

Ἐπειτα ἐπρόσθεσε:

— Εἶδα χθὲς στὸν πύργο τοῦ κοντοσταύλου κατὶ ποὺ μ' ἔκαμε νὰ τρομάξω, ποὺ πάσους τὸ αἷμα σὲς φλέβες μου!...

Κανένα ἐγκλημα; ρώτησε ἀπότομα ὁ Ναβερύ.

— Ὁχι... Ἡ μάλλον γὰρ νάμα ἐλικρινῆς ἔγινε προχθὲς ἐκεῖ μιὰ θανατικὴ ἐκτέλεσις. Ἐκρέμασαν ἕνα Οὐγενότο. Ο χειρουργὸς Ἀμβρόσιος Παρέ ποὺ μένει στὸν πύργο, ζήτησε νὰ δώσῃν τὸ πτώμα τοῦ αἰρετικοῦ αὐτοῦ γὰρ νὰ κάμῃ κάποιο ἐπιστημονικὸ πείραμα. Φυσικὰ δὲν τοῦ ἀρνήθηκαν. Ἐνας μοναχὸς ἐδέετο ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ καταδίκου ὅταν σήγαμε και πήραμε τὸ πτώμα του. Τὸ σῶμα σὲ κάποιο ὑπόγειο ὅπου καὶ ἔγινε τὸ πείραμα...

— Τὸ εὐχαρίστησε, ρώτησε με φρίκη ὁ κόμης; Κανδάλ.

Ο ἄγνωστος κατάλαβε τὸ λάθος του καὶ ἔσπευσε νὰ δικαιολογήσῃ:

— Μὴ με παρεξηγῇτε, ἐξοχώτατε. Ἡθὺς με λυτῇ. Ἰσως οἱ Οὐγενότοι σὰς εἶναι συμπαθεῖς. Δὲν τοὺς βρίζω ἀλλὰ τὰ πράγματα ὅπως ἔγιναν. Ἀλλοῦστε ὁ καταδίκος αὐτὸς δὲν ἀνέλασε φαίνεται και τόσο τὴ ζωὴ του.

Ἀνέβηκε ἀτράραχος σὲ κρεμάλα, ποὺ πέρασαν τὴ θηλεία στὸ λημὸ και δὲν ἔφτασε ἔξω. Μονάχα ἐστὲναξεν ὁ Ναβερύ τὴν τελευταία στιγμὴ... Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

— Καί βρεθήκατε δῆμος νὰ κάμῃ ἕνα τέτοιο κακούρηγμα; ρώτησε με φρίκη ὁ κόμης.

Μὴ κατακρίνετε, ἐξοχώτατε, τὸν δῆμο. Τὸν διατάσσουν καὶ ἐπικρατοῦν ἐνῶ ἰσὺς ἡκαρδία τὸν σπαράττει καὶ ὅτι κάνει...

Ἀλλοῖμονο!... Λέγε ὁμοῦ. Τί εἶδους πείραμα ἔκαμε ὁ κ. Ἀμβρόσιος Παρέ;

— Αὐτὸ κύριε, κατὶ τρομερὸ, κατὶ τὸ ἀράνταστο... Προῖονσε πρῶτα τὴ κορυφὴν τοῦ κρανίου τοῦ νεκροῦ γύρω-γύρω καὶ ὕστερα, ἀρῶν τὴν ἀφῆρεσε ἀπὸ τὸ μέρος της, μὴ εἶδειε τὸν ἐγκέφαλό του και μᾶς εἶπε:

— Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν βλάξ!...

Ἐκτός ἀπὸ μὲνα παρίστατο ἐκεῖ και ὁ γραμματεὺς τοῦ κοντοσταύλου, ὁ κ. Ροβέρτος Κέο. Κυττάζαμε τὸν Παρέ βουβοί, κατὰ πλῆκτοι... Αὐτὸς ὁμοῦ συνέχισε:

— Νομίζω πὺς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πέθανε ἐδῶ και τρεῖς ὥρες. Κι' ὁμοῦ ἔχουν λάθος. Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ζῇ. Κι' ὄχι μόνον ζῇ ἀλλὰ και ὑποφέρει...

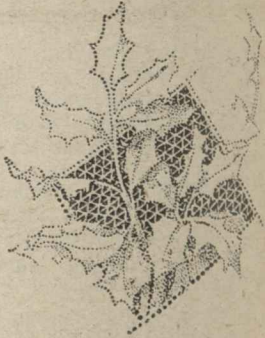
— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τί φρίκη!... ἐμουρμούρισεν ὁ γέρο-Ναβερύ, ἀκούγοντας τὴ διήγησιν τοῦ ἀγνώστου.

— Τί σοφία!... εἶπε ὁ κόμης Κανδάλ.

Ο ἄγνωστος κούνησε τὸ κεφάλι του και συνέχισε:

— Καί ὁμοῦ. Δὲν σὰς τὰ εἶπα ἀκόμη ὅλα. Ἄν ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ με ἀκούσετε θά θαυμάσετε ἀκόμη περισσότερο...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΛΩΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΣΑΜΕΛΕ

Ἡ νεότης τῆς Σαμελέ. Ὁ πρῶτος της γάμος. Ἡ χηρεία της. Ὁ δευτέρος γάμος της με ἕνα καλλιτέχνη. Οἱ πρῶτοι της θρίαμβοι. Σαμελέ και Ρακίνας. Ἡ Σαμελέ ὡς ἐρμηνεύτρια τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου τραγουδοῦ. Οἱ ἐρωτὲς της. Ἡ σκληρότης τοῦ γέρο Ρακίνα ἀπέναντι της. Ὁ θάνατός της.

Υἰάρεθ σὴν ἱστορία τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου ἕνα ὄνομα ποὺ ἀποκαλύπτει πρῶτα... Τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶναι τῆς περιφημῆς τραγουδοῦ τοῦ 17ου αἰῶνος, Σαμελέ, τῆς φίλης και κυριοτέρως ἐρμηνεύτριας τῶν ἔργων τοῦ Ρακίνα.

Ἡ Μαρία Ντεμάρ — Σαμελέ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου ἀνδρός της — γεννήθηκε σὴν Ρουάν τὸ 1642. Γὰ τὰ παιδικὰ καὶ ἐφημέρια της χρόνια δὲν ἔχουμε καμμία πληροφορία. Εἶναι γνωστὸ μόνον ὅτι παντρεύθηκε, πρῶτὴ φορά, πρὶν ἀνεβῇ στὸ θεάτρο, με κάποιον Πιέρ Φλωρί, ὁ ὁποῖος ὁμοῦ πέθανε λίγο ὕστερα ἀπ' τὸν γάμο της και τὴν ἀφῆκε χηρά. Ἰσως ἡ χηρεία αὐτὴ συνετέλεσε στὸ ἄλκοῦσθός της καλλιτεχνικὸν στάδιον ἡ Σαμελέ, ἀν καὶ δὲν ἔμεινε καὶ γὰρ πολὺ καιρὸ χηρά.

Τρεῖς μῆνες, πράγματι, μετὰ τὸ ντεμπουτάρισμά της στὸ θεάτρο ἀποφασιστικῶς μ' ἕνα συνάδελφό της, ἡθοποιὸν σὴν Ὀρλεάνη και λίγο κατόπιν ἔγινε και ὁ γάμος τους. Ὁ δευτέρος αὐτὸς αἰσθητὴς ἦταν ἕνας ὁμορφοκαυωμένος ἄνθρωπος, τῆς ἰδίας ἡλικίας με τὴν Σαμελέ, ὁ ὁποῖος συνέγραφε μάλιστα κάποτε-κάποτε.

Οἱ δύο σίχνοι ἔπαυαν λίγον καιρὸν σὴν Ρουάνη, κατόπιν ὁμοῦ ἐκίνησαν τὸν Παρίσι, ὅπου προσελίθησαν εἰς διαφόρους θιάσους.

Στὸ Παρίσι τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ὑπῆρχαν τρία θεάτρα: Τὸ «Παλαιὸν Ρουαῖ», τὸ «Θεάτρο τῶν Μαρσὶ» καὶ τὸ «Ὀτέλ ντε Μπουργ-κόν».

Στὸ «Παλαιὸν Ρουαῖ» ἔπαυε ὁ θιάσος τοῦ Μολιέρου και ἐκεῖ εἶχε δώσει τὰ πρῶτα του ἔργα ὁ Ρακίνας. Κάποιον περιστατικὸ ὁμοῦ ποὺ συνέβη εἰς βάρος τοῦ ποιητοῦ τῆς «Φαίδρας» τὸν ἔκαμε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν θιάσον τοῦ Μολιέρου και νὰ γυρῇ νὰ δύνῃ τὰ ἔργα του στὸ «Ὀτέλ ντε Μπουργκόν» ὅπου ἔπαυε τότε «βασιλικὸς θιάσος».

Ἡ Σαμελέ δὲν ἄρχισε ἐν τῷ μεταξὺ νὰ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς «Ἀστέρους» τοῦ «Θεάτρο-ντε-Μαρσὶ». Μία μέρα ὁμοῦ, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, ἐκλήθη νὰ παίξῃ στὸ «Ὀτέλ ντε Μπουργκόν», ὅπου καὶ ὁ σὺνυρὸς της.

Ἡ Σαμελέ ἦταν τότε εἰκοσιεπτά χρόνων καὶ σὲ τὴν ἀνθῆσιν τῆς ὁμορφίας της. Ψηλὴ, κατανή, με σῶμα θαυμασίον ποὺ θυμῶν οἱ γραμμὲς του ἀρχαία ἀγάλματα, με σκούρα μὲλ μάτια, εἶχε ἐπὶ πλεόν μιὰ φωνὴ ὡρὴ καὶ βαθειὰ ποὺ καὶ μόνῃ αὐτὴ ἔφτανε γὰρ νὰ καταγοητεύῃ τοὺς τῶν ἀκουγάν. Στὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων ἦταν ἀπαράμιλλη. Ἡ φωνὴ της ἐξέφραζε και τὶς λεπτομέρειες ἀποχρώσεως τῶν αἰσθημάτων, μετέβαλλε ἀπ' τοὺς ἀλτύτερους τόνους στὰ πιο βίαια ἐξοπασματα τοῦ πάθους.

Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἀκόμη παίξει τραγωδία τοῦ Ρακίνα ἡ Σαμελέ. Μία μέρα ὁμοῦ, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, ἐκλήθη νὰ παίξῃ στὸ «Ὀτέλ ντε Μπουργκόν», ὅπου καὶ ὁ σὺνυρὸς της.

Ἡ Σαμελέ ἦταν τότε εἰκοσιεπτά χρόνων καὶ σὲ τὴν ἀνθῆσιν τῆς ὁμορφίας της. Ψηλὴ, κατανή, με σῶμα θαυμασίον ποὺ θυμῶν οἱ γραμμὲς του ἀρχαία ἀγάλματα, με σκούρα μὲλ μάτια, εἶχε ἐπὶ πλεόν μιὰ φωνὴ ὡρὴ καὶ βαθειὰ ποὺ καὶ μόνῃ αὐτὴ ἔφτανε γὰρ νὰ καταγοητεύῃ τοὺς τῶν ἀκουγάν. Στὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων ἦταν ἀπαράμιλλη. Ἡ φωνὴ της ἐξέφραζε και τὶς λεπτομέρειες ἀποχρώσεως τῶν αἰσθημάτων, μετέβαλλε ἀπ' τοὺς ἀλτύτερους τόνους στὰ πιο βίαια ἐξοπασματα τοῦ πάθους.

Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἀκόμη παίξει τραγωδία τοῦ Ρακίνα ἡ Σαμελέ. Μία μέρα ὁμοῦ, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, ἐκλήθη νὰ παίξῃ στὸ «Ὀτέλ ντε Μπουργκόν», ὅπου καὶ ὁ σὺνυρὸς της.

Ἡ Σαμελέ ἦταν τότε εἰκοσιεπτά χρόνων καὶ σὲ τὴν ἀνθῆσιν τῆς ὁμορφίας της. Ψηλὴ, κατανή, με σῶμα θαυμασίον ποὺ θυμῶν οἱ γραμμὲς του ἀρχαία ἀγάλματα, με σκούρα μὲλ μάτια, εἶχε ἐπὶ πλεόν μιὰ φωνὴ ὡρὴ καὶ βαθειὰ ποὺ καὶ μόνῃ αὐτὴ ἔφτανε γὰρ νὰ καταγοητεύῃ τοὺς τῶν ἀκουγάν. Στὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων ἦταν ἀπαράμιλλη. Ἡ φωνὴ της ἐξέφραζε και τὶς λεπτομέρειες ἀποχρώσεως τῶν αἰσθημάτων, μετέβαλλε ἀπ' τοὺς ἀλτύτερους τόνους στὰ πιο βίαια ἐξοπασματα τοῦ πάθους.

Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἀκόμη παίξει τραγωδία τοῦ Ρακίνα ἡ Σαμελέ. Μία μέρα ὁμοῦ, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, ἐκλήθη νὰ παίξῃ στὸ «Ὀτέλ ντε Μπουργκόν», ὅπου καὶ ὁ σὺνυρὸς της.

Ἡ Σαμελέ ἦταν τότε εἰκοσιεπτά χρόνων καὶ σὲ τὴν ἀνθῆσιν τῆς ὁμορφίας της. Ψηλὴ, κατανή, με σῶμα θαυμασίον ποὺ θυμῶν οἱ γραμμὲς του ἀρχαία ἀγάλματα, με σκούρα μὲλ μάτια, εἶχε ἐπὶ πλεόν μιὰ φωνὴ ὡρὴ καὶ βαθειὰ ποὺ καὶ μόνῃ αὐτὴ ἔφτανε γὰρ νὰ καταγοητεύῃ τοὺς τῶν ἀκουγάν. Στὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων ἦταν ἀπαράμιλλη. Ἡ φωνὴ της ἐξέφραζε και τὶς λεπτομέρειες ἀποχρώσεως τῶν αἰσθημάτων, μετέβαλλε ἀπ' τοὺς ἀλτύτερους τόνους στὰ πιο βίαια ἐξοπασματα τοῦ πάθους.

Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἀκόμη παίξει τραγωδία τοῦ Ρακίνα ἡ Σαμελέ. Μία μέρα ὁμοῦ, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, ἐκλήθη νὰ παίξῃ στὸ «Ὀτέλ ντε Μπουργκόν», ὅπου καὶ ὁ σὺνυρὸς της.

Ἡ Σαμελέ ἦταν τότε εἰκοσιεπτά χρόνων καὶ σὲ τὴν ἀνθῆσιν τῆς ὁμορφίας της. Ψηλὴ, κατανή, με σῶμα θαυμασίον ποὺ θυμῶν οἱ γραμμὲς του ἀρχαία ἀγάλματα, με σκούρα μὲλ μάτια, εἶχε ἐπὶ πλεόν μιὰ φωνὴ ὡρὴ καὶ βαθειὰ ποὺ καὶ μόνῃ αὐτὴ ἔφτανε γὰρ νὰ καταγοητεύῃ τοὺς τῶν ἀκουγάν. Στὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων ἦταν ἀπαράμιλλη. Ἡ φωνὴ της ἐξέφραζε και τὶς λεπτομέρειες ἀποχρώσεως τῶν αἰσθημάτων, μετέβαλλε ἀπ' τοὺς ἀλτύτερους τόνους στὰ πιο βίαια ἐξοπασματα τοῦ πάθους.

Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἀκόμη παίξει τραγωδία τοῦ Ρακίνα ἡ Σαμελέ. Μία μέρα ὁμοῦ, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, ἐκλήθη νὰ παίξῃ στὸ «Ὀτέλ ντε Μπουργκόν», ὅπου καὶ ὁ σὺνυρὸς της.

Ἡ Σαμελέ ἦταν τότε εἰκοσιεπτά χρόνων καὶ σὲ τὴν ἀνθῆσιν τῆς ὁμορφίας της. Ψηλὴ, κατανή, με σῶμα θαυμασίον ποὺ θυμῶν οἱ γραμμὲς του ἀρχαία ἀγάλματα, με σκούρα μὲλ μάτια, εἶχε ἐπὶ πλεόν μιὰ φωνὴ ὡρὴ καὶ βαθειὰ ποὺ καὶ μόνῃ αὐτὴ ἔφτανε γὰρ νὰ καταγοητεύῃ τοὺς τῶν ἀκουγάν. Στὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων ἦταν ἀπαράμιλλη. Ἡ φωνὴ της ἐξέφραζε και τὶς λεπτομέρειες ἀποχρώσεως τῶν αἰσθημάτων, μετέβαλλε ἀπ' τοὺς ἀλτύτερους τόνους στὰ πιο βίαια ἐξοπασματα τοῦ πάθους.

Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἀκόμη παίξει τραγωδία τοῦ Ρακίνα ἡ Σαμελέ. Μία μέρα ὁμοῦ, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, ἐκλήθη νὰ παίξῃ στὸ «Ὀτέλ ντε Μπουργκόν», ὅπου καὶ ὁ σὺνυρὸς της.

Ἡ Σαμελέ ἦταν τότε εἰκοσιεπτά χρόνων καὶ σὲ τὴν ἀνθῆσιν τῆς ὁμορφίας της. Ψηλὴ, κατανή, με σῶμα θαυμασίον ποὺ θυμῶν οἱ γραμμὲς του ἀρχαία ἀγάλματα, με σκούρα μὲλ μάτια, εἶχε ἐπὶ πλεόν μιὰ φωνὴ ὡρὴ καὶ βαθειὰ ποὺ καὶ μόνῃ αὐτὴ ἔφτανε γὰρ νὰ καταγοητεύῃ τοὺς τῶν ἀκουγάν. Στὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων ἦταν ἀπαράμιλλη. Ἡ φωνὴ της ἐξέφραζε και τὶς λεπτομέρειες ἀποχρώσεως τῶν αἰσθημάτων, μετέβαλλε ἀπ' τοὺς ἀλτύτερους τόνους στὰ πιο βίαια ἐξοπασματα τοῦ πάθους.

Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἀκόμη παίξει τραγωδία τοῦ Ρακίνα ἡ Σαμελέ. Μία μέρα ὁμοῦ, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, ἐκλήθη νὰ παίξῃ στὸ «Ὀτέλ ντε Μπουργκόν», ὅπου καὶ ὁ σὺνυρὸς της.

Ἡ Σαμελέ ἦταν τότε εἰκοσιεπτά χρόνων καὶ σὲ τὴν ἀνθῆσιν τῆς ὁμορφίας της. Ψηλὴ, κατανή, με σῶμα θαυμασίον ποὺ θυμῶν οἱ γραμμὲς του ἀρχαία ἀγάλματα, με σκούρα μὲλ μάτια, εἶχε ἐπὶ πλεόν μιὰ φωνὴ ὡρὴ καὶ βαθειὰ ποὺ καὶ μόνῃ αὐτὴ ἔφτανε γὰρ νὰ καταγοητεύῃ τοὺς τῶν ἀκουγάν. Στὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων ἦταν ἀπαράμιλλη. Ἡ φωνὴ της ἐξέφραζε και τὶς λεπτομέρειες ἀποχρώσεως τῶν αἰσθημάτων, μετέβαλλε ἀπ' τοὺς ἀλτύτερους τόνους στὰ πιο βίαια ἐξοπασματα τοῦ πάθους.

Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἀκόμη παίξει τραγωδία τοῦ Ρακίνα ἡ Σαμελέ. Μία μέρα ὁμοῦ, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, ἐκλήθη νὰ παίξῃ στὸ «Ὀτέλ ντε Μπουργκόν», ὅπου καὶ ὁ σὺνυρὸς της.

Ἡ Σαμελέ ἦταν τότε εἰκοσιεπτά χρόνων καὶ σὲ τὴν ἀνθῆσιν τῆς ὁμορφίας της. Ψηλὴ, κατανή, με σῶμα θαυμασίον ποὺ θυμῶν οἱ γραμμὲς του ἀρχαία ἀγάλματα, με σκούρα μὲλ μάτια, εἶχε ἐπὶ πλεόν μιὰ φωνὴ ὡρὴ καὶ βαθειὰ ποὺ καὶ μόνῃ αὐτὴ ἔφτανε γὰρ νὰ καταγοητεύῃ τοὺς τῶν ἀκουγάν. Στὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων ἦταν ἀπαράμιλλη. Ἡ φωνὴ της ἐξέφραζε και τὶς λεπτομέρειες ἀποχρώσεως τῶν αἰσθημάτων, μετέβαλλε ἀπ' τοὺς ἀλτύτερους τόνους στὰ πιο βίαια ἐξοπασματα τοῦ πάθους.

Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἀκόμη παίξει τραγωδία τοῦ Ρακίνα ἡ Σαμελέ. Μία μέρα ὁμοῦ, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, ἐκλήθη νὰ παίξῃ στὸ «Ὀτέλ ντε Μπουργκόν», ὅπου καὶ ὁ σὺνυρὸς της.

Ἡ Σαμελέ ἦταν τότε εἰκοσιεπτά χρόνων καὶ σὲ τὴν ἀνθῆσιν τῆς ὁμορφίας

ΓΕΒΡΕΒΡΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΚΑΙ Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Πώς γεννήθηκε τὸ πρῶτο τριαντάφυλλο. Ἡ ἀγιοτριανταφυλλία καὶ τὸ στεφάνι τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Τὸ «βουάδες ρόδον». Τὶ λένε οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας γιὰ τὰ τριαντάφυλλα. Τὶ πιστεύουνε στὴ Γερμανία. Ἡ σκάλα τοῦ διαβόλου. Γιὰ τῆς τριανταφυλλιάς τ' ἀγκάδια εἶνε γυριστά. Ἡ ἀγιοτριανταφυλλία καὶ ὁ Ἰούδας. Πῶς ἔγιναν τὰ τριαντάφυλλα κατὰ τοὺς Ἀβισσυνούς. κ. λ. π. κ. λ. π.

Γιὰ ὅλα τὰ λουλούδια, ὑπάρχουν ἱστορίες ὡμορφες σὲ ὅλους τοὺς λαούς.

Τὸ λουλούδι ὅμως πού τὰ περνάει ὅλα, σὲς παραδόσεις, εἶνε τὸ τριαντάφυλλο, τοῦ ὁποῦν τὴν ὑπαρξί, πολλοὶ ξένοι λαοί, συνέδεσαν μὲ τὴν σταύρωσιν τοῦ Θεανθρώπου.

Τὸ τριαντάφυλλο ὀφείλει τὴν πληθώρα τῶν διηγήσεων πού ὑπάρχουν γι' αὐτό, σὲ τρία πράγματα.

Πρῶτα στὴν ὁρατότητά του.

Δεύτερα στὴν ἀραιοτήτά του στὸν κόσμον.

Καὶ τρίτον στὸν τόπο πού γεννήθηκε καὶ αὔξησε, στὸν τόπο δηλαδὴ τῶν παραδόσεων, τῶν μύθων καὶ τῶν παθητικῶν ποιημάτων, τὴν Ἀνατολή.

Σήμερα θὰ ἐξιστορήσουμε πῶς ἡ ὑπαρξίς τοῦ ρόδου, συνεδέθη ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς μὲ τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου.

Κατὰ τὴν Χριστιανική, λοιπὸν παράδοσι, τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ πού ἔτρεχε ἀπὸ τὸν σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου, γέμισε καὶ κατακοχῆνισε τὴν ἀγιοτριανταφυλλία, τὴν πρωτογενὴ πού εἶχε μοναχὰ ἀγκάδια καὶ δὲν εἶχε τριαντάφυλλα. Ἡ ἀγιοτριανταφυλλία αὐτὴ, ἦταν φτωχὴ ἀπὸ ἀνάμνησιν τοῦ Γολγοθᾶ, κατὰ ἀπὸ τὸ μέρος πού στήσαν τὸν Σταυρὸ καὶ ἀπόκτησε τριαντάφυλλα ἀπ' τὴ μέρα τῆς σταυρώσεως.

Κατὰ τινὰ ἄλλων δὲ παραδόσεων, Ἑλληνικὴν αὐτὴν, ἀλλὰ πολὺ, πάρα πολὺ παλιὰ, ὁ ἀκάθινος στέφανος, πού ἔθεσαν γιὰ εἰσωνία καὶ γιὰ ἐμπαιγμὸ οἱ Ἑβραῖοι, στὸ κεφάλι τοῦ Σωτῆρος, ἦταν φτιασμένο ἀπὸ πλεγμένους κλώνους ἀγιοτριανταφυλλιάς καὶ ἡ σταγόνας πού ἔπεφταν, ἀπὸ τὸ αἱματομένο μέτωπο τοῦ Θεανθρώπου, ἀνάω στους ἐξηρὸς κλώνους τοῦ στεφανίου, γινόντουσαν τριαντάφυλλα, πού ἀνοίγανε ἀμέσως γεμάτα μύρα καὶ εὐμορφία !...

Ἐπὶ τοῦ ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη παράδοσις κατὰ τὴν ὁποῖαν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ σταυροῦ, ἦσαν φτωχά βρύα, καὶ ἡ σταγόνας τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ πού ἔπεφταν, ἔβρασαν κοκκίνα τὰ βρύα, καὶ γινόντουσαν ἀμέσως ἕνα εἶδος τριανταφύλλων, πού εἶνε γνωστά σήμερον, ἀπὸ τὴ φυτολογία, μὲ τὸ ὄνομα τὸ «βουάδες ρόδον».

Νὰ λοιπὸν, πῶς ἐξηγεῖται, ἀπὸ Χριστιανικῆς ἀπόψεως ἡ ὁμορφία τοῦ ρόδου.

Ἀλλὰ τὰ ἀγκάδια πού βρεθίκανε ;

Οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας λένε ὅτι τὰ τριαντάφυλλα ἐπλάσθησαν χωρὶς ἀγκάδια.

Ἀλλὰ ὅταν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ, διωχτήκανε ἀπὸ τὸν Παράδεισον, ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου ἀλλάξαν ἀπὸ τὸ Θεὸ μορφή, περιβληθέντα μὲ κᾶτι, τὸ ὁποῖον τὰ καὶ τοῦτο δὲν δύσκολα στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὰ ἀπολαύσῃ.

Ἐτοὶ τὸ φεῖδι ἔγινε φαρμακρὸν, τὰ ψάρια χωθήκανε βαθεῖα στὴ θάλασσα, τὰ λουλούδια ἔγιναν ἐφήμερα καὶ φυλλοροοῦνε σὲ λίγες ὥρες, ἀπὸ τὴ στιγμή ὅπου θὰ ἴδουν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἐτοὶ καὶ ἡ τριανταφυλλία ἀπόκτησε ἀγκάδια καὶ ἔλασε τὰ ἀνθὰ τῆς, πού τῆς τὰ ξανάδωσε τοῦ Χριστοῦ ἡ Σταύρωσις, χωρὶς νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ ὅμως καὶ τ' ἀγκάδια...

Στὴν Γερμανία πιστεύουν πῶς, ὅταν ὁ Διάβολος ἔβλεπεν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν στὴ γῆ, διέταξε νὰ φυτρώσῃ μιὰ ἀγιοτριανταφυλλία, ἡ ὁποία ν' ἀπλώσῃ τοὺς κλάδους τῆς ἀνάω ψηλά, ἕως τὰ σύννεφα, ἔτσι ὥστε νὰ χρησιμοποίησῃ τ' ἀγκάδια τῆς, γιὰ σκαλοπάτια καὶ νὰ ξανανεβῇ στους οὐρανούς.

Ὁ Θεὸς ὅμως μάντεψε τὸ σκοπὸν τοῦ, ἐγκρίμισε τὴν ἀγιοτριανταφυλλία, τὴν ἔριξε ἀνάω στὴ γῆ, καὶ συγχρόνως ἐγύρισε τὰ ἀγκάδια τῆς, ὥστε νὰ γλιστροῦν καὶ νὰ πέφτῃ, ὅπως θὰ ἤθελε νὰ ἀναβῇ ἀπὸ νω ὑψηλά, πατώντας σ' αὐτά...

Διηγούνται ἀκόμη πῶς ὁ καταραμένος Ἰούδας, ὅταν ζήτησε δέντρο γιὰ νὰ κρεμαστῇ, βρῆκε μιὰ ἀγιοτριανταφυλλία καὶ κρεμάστηκε ἀπὸ αὐτή.

Ἐκεῖνη ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸν προδοτὴ καὶ τίς ἀμαρτίες του, λῆγσε καὶ ὁ Ἰούδας κρινίστηκε στὴ γῆ, χωρὶς νὰ πεθάνῃ.

Ἐκεῖνη ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸν προδοτὴ καὶ τίς ἀμαρτίες του, λῆγσε καὶ ὁ Ἰούδας κρινίστηκε στὴ γῆ, χωρὶς νὰ πεθάνῃ.

Ἐκεῖνη ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸν προδοτὴ καὶ τίς ἀμαρτίες του, λῆγσε καὶ ὁ Ἰούδας κρινίστηκε στὴ γῆ, χωρὶς νὰ πεθάνῃ.

Ἐκεῖνη ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸν προδοτὴ καὶ τίς ἀμαρτίες του, λῆγσε καὶ ὁ Ἰούδας κρινίστηκε στὴ γῆ, χωρὶς νὰ πεθάνῃ.

Ἐκεῖνη ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸν προδοτὴ καὶ τίς ἀμαρτίες του, λῆγσε καὶ ὁ Ἰούδας κρινίστηκε στὴ γῆ, χωρὶς νὰ πεθάνῃ.

Ἐκεῖνη ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸν προδοτὴ καὶ τίς ἀμαρτίες του, λῆγσε καὶ ὁ Ἰούδας κρινίστηκε στὴ γῆ, χωρὶς νὰ πεθάνῃ.

Ἐκεῖνη ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸν προδοτὴ καὶ τίς ἀμαρτίες του, λῆγσε καὶ ὁ Ἰούδας κρινίστηκε στὴ γῆ, χωρὶς νὰ πεθάνῃ.

Ἐκεῖνη ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸν προδοτὴ καὶ τίς ἀμαρτίες του, λῆγσε καὶ ὁ Ἰούδας κρινίστηκε στὴ γῆ, χωρὶς νὰ πεθάνῃ.

Τότε ἔτρεξε καὶ κρεμάστηκε ἀπὸ μιὰ σκαλιά.

Ἀπὸ τότε, ὅλες ἡ ἀγιοτριανταφυλλίαι εἶνε κυρτωμένες ἀπὸ τὰ κάτω.

Ὅσο δὲ γιὰ τὴν ὁραία μυρωδιά πού ἔχουνε τὰ τριαντάφυλλα, ἡ παράδοσις λέει, ὅτι ὅταν ἡ Παναγία, φεύγοντας τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἡρώδου, τραβοῦσε πρὸς τὴν Αἴγυπτον, στήθηκε κάπου καὶ ἔπλενε τὰ σπάργανα τοῦ θείου βρέφους καὶ ἔπειτα θέλησε κάπου νὰ τὴν ἀπλώσῃ. Τ' ἀπλώσε δὲ σὲ μιὰ ἀγιοτριανταφυλλία... Κι' ἀπὸ τότε ὅλες ἀγιοτριανταφυλλίαι ἀπόκτησαν τὴν ἰδιότητα νὰ βγάλουν ἐνθὺ μυροβόλα.

Ἐπίσης μιὰ ἄλλη παράδοσις τῶν Ἀβισσυνῶν λέγει τὰ ἑξῆς, γιὰ τὴ γέννησι τοῦ ρόδου.

Μετά τὴν Σταύρωσιν, σάν ἔγινε τὸ φοβερὸ σκότος καὶ σκόπησε ἡ γῆ, ἦρθε μιὰ πειρὸ μαύρη νόχτα ἱερὴ καὶ φοβερή!

Τὸ πρῶτ' ὅμως, σάν ἀρχίσε νὰ χαράξῃ ἡ ἡμέρα, καὶ τὸ σκοπὸν ἔφυγεν ἀπὸ τὴ γῆ, τὰ πρῶτα συννεφάκια βάφτικαν τριανταφυλλίαι νὰ στήν Ἀνατολή. Ἀμέσως τρέξαν οἱ ἄγγελοι, τὰ μάγεψαν ἀγκάδιες-ἀγκάδιες καὶ τὰ σκόρπισαν στὸ Σταυρὸ τοῦ Θεανθρώπου. Ἡ ροδαλὰ συννεφάκια, μεταβλήθηκαν ὁμοῦς σὲ ὁραία τριαντάφυλλα, πού γέμισαν τὸ αἶμα τοῦ Σωτῆρος, κατακαλύψαν τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου καὶ γέμισαν κατὰ τὴν γῆ.

Συγχρόνως βγάλανε καὶ μιὰ τεταμένη σχοβολία, ἀπ' τὴν καρδιά τους, πού δόσαν ἐναρμυχή καὶ παρηγοριά στὸν Θεάνθρωπον πατέρα, στὸ Σταυρὸ ἀπάνω.

Ἀπὸ τὴν παράδοσις αὕτη, εἰμεν ποῦς Ἀβισσυνούς ἡ συνήθεια, νὰ γεμίζουν κατὰ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, τὸν Σταυρὸν τοῦ Ἰησοῦ, σὲς ἐκκλησίαις, μὲ ἄφθονα τριαντάφυλλα μὲ τόσο πολλὰ καὶ τόσο ὁραία ταίριασμα.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανοὶ κατοπιν ἀναμεταξύ τους, καὶ τὰ φυλάττουν ὅλον τὸν χρόνον στὰ σπιτία τους, ὡς ἀλείματα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀσθένεια, πού θὰ ἦταν, ἀπὸ Θεοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσῃ !...

Ὁ Παλῆς :

Τὸν φανταίνεται πῶς στὸ ξερὸ καὶ μαρὸ ξύλο, φέρνουν ἑαφνικά, μιὰ ροδαλὴ καὶ μυροβόλα ἀνθή.

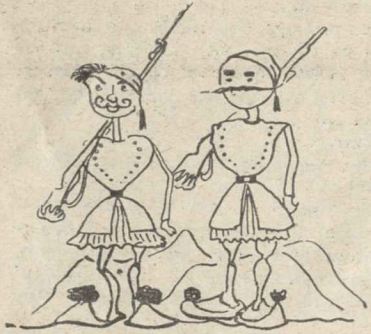
Τὰ τριαντάφυλλα αὐτά, πού τὰ κρατοῦνε στὸ Σταυρὸ, ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὰ μοιράζονται οἱ Χριστιανο

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΟ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο κ. Τσιροκόστας, διοικητής του 27ου σώματος στρατού, διέταξεν «πρός αποφυγήν χρονολογικών αναμαλιών και ημερομηνιακών εν τῷ στρατῷ παρεξηγήσεων», νὰ διανεμηθῇ σ' ὅλα τὰ φυλάκεια τῶν συνόρων, ἕνας ημεροδείκτης.

Ἐκεῖ ἄπανον πού εἶχαν «φυτευθῇ»!

ἐπιμελητείας, ὅλη τὴ σαρακοστή, καὶ ἑλγές, δὲν εἶδανε.

Ἡ κυρία τους ἀπὸ τὴ νηστεία καὶ τὴ ξεροφαγία, εἶχε γείνει:

«Ὡὶὶὶ κοιλία Ντιμοναζέλλας!» ὅπως οἱ Ἕβραιοι τὸν Μεσσία, καὶ στὰ δυνεῖρά τους ἐβλεπαν ἀνία οδοποιημένα καὶ παλαιά-παλαιά, ξυγκάτα! Τὸ λατὺν τους ξεροκατάβινε, ὅταν μιλούσανε γιὰ κοῦσας καὶ τὰ κόκκινα βράχια τοῦ βουνοῦ, τοὺς φάνταζαν μπροστά τους, σὰν μοσχάρια τοῦ γάλακτος, πού κρεμόντουσαν στὸ ταγκέλι, ἔτοιμα νὰ τεμαχισθοῦν καὶ νὰ μαγειρευθοῦν.

Ὁ Γαρουφαλιάς εἶχαν ἀδυνατίσει καὶ αὐτοί, σὰν τὸν ἄνδρα τὸν Καλυβίτη καὶ τὴν ἡσυχία τοῦ τὴν εὐρισκε μόνον στὴν «ταῖσα» καὶ στὸ τσίπουρο πού τὸ εἶχε οἰκονομήσει λίγο ἔτσι σὰν λαθραίο.

Ἀπάνω στὴν κατάστασι αὐτὴ, ἔφτασε καὶ τὸ δῶρο τοῦ Σωματάρχου, γενναιοτάτου κ. Τσιροκόστας. Ἦταν ἕνα πρῶτ' τριανταφυλλένιο, πού ἄρχισε νὰ μοσχοβολᾷ ἀνοιξὶ καὶ ἡ μέρα προβάλλε με πέπλο καὶ με μάγια, οδοδοκτύλη, νεαρά, ἀκτινοβόλοσσα, σὰν χωριατοπούλα δροσερή, πού φρεσκοκλίνεται στὴ βρύσι.

Τὶ εἶπε τοῦτο, κύρ λοχία; Ρώτησεν ὁ ὑποδεκνέτης Ἀνάτο, δειχνόντας τὸν Ἡμεροδείκτη.

Αὐτὸ τοῦ «μαραφέτι», θὰ μᾶς δείχνῃ τίς ἡμέρες, θὰ μᾶς λέῃ τίς Κυριακές, πότε ὁ ἥλιος βγαίνει καὶ πότε βασιλεύει, αὐτὸ θὰ μᾶς πῇ πότε θάρῃ ἡ Πασχαλιὰ καὶ πότε ἡ Σαρακοστή θὰ τελειώσῃ.

Δὲν σκινταλίζεται ποτέ; Δὲν κάνει ποτέ λάθος;

Ὅχι! Ἡ Εὐσφία καὶ κάνει στερεὰ τὰ μαραφέτια τῆς!

Τὸ κάφωσαν λοιπὸν στὸν τοιγὸ καὶ ὁ λοχίας ὁ Γαρουφαλιάς, παρουσίᾳ ὅλων, ἔβγαζε κάθε πρῶτ' καὶ ἀπὸ ἕνα φύλλο.

Εἰκονοί Μαρίνου!

Ἀχ! Τὶ δύσκολα πιρνάει οὐ παληόκιους!...

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ νέο «μαραφέτι» ἡ ἡμέρες δὲν περνοῦσαν γρήγορα. Θὰ νομίζε, μάλιστα κανεῖς, πὺς τώρα ἀργοῦσαν παραπάνω!

Σὰν νὰ τίς κόφωσαν ἐκεῖ, ἐκεῖνο τὸ ἄσπρο τὸ χαρτάκι, μετὰ τὸν μαῦρο στὴ μέση ἀριθμό, σὰν μᾶτι γουλομένο. Μᾶτι τοῦ χρόνου τοῦ σκληροῦ, πού τοὺς βιάσινε ἐκεῖ ἑλάνω! Ἀκίνητος ὁ χρόνος, ἀκίνητος καὶ τὸ χαρτί, σὰν βόλος ἀπὸ χιόνι!

Ὅσο πάγουσε, μᾶτ-καταμῆτ, τοῦ ἔρμου!...

Ἔνα μεσημέρι, πού ἔκανε μᾶ ζεστὴ ἀπροσδόκητη καὶ ἐξαιρετική, δυὸ ἀπὸ τοὺς εὐζώνους, πού ἔμειναν φρουρὰ τοῦ φυλακείου, ἀκοιμισμένοι σ' ἕνα πλατὺ, προχειρὸ ξυλοκρεβάτο, δρέχτηκαν τοιγάρο.

Τώρα τελευταία, χάρις στὴν... ἐπιμελητεία, τοὺς ἔλειψε καὶ αὐτὸ.

Ἀρχισαν λοιπὸν τὴν κουβέντα:

— Ὅσο Γιώργου, ἔχ'ς καπνὸ;

— Αἰό.

— Τοιγαρόχαρτου;

— Αἰό.

— Παύλου καλαμπουκίου;

— Αἰό.

— Χαρτί, ἰφημεριδους, στρα-

— Καὶ ἀπ' ἐκεῖ Βουλγάρου!

τσοχαρτί;

— Ντς!

— Μ' τότις χωρίς τσοχαρτάρετ' πὺς θὰ φουμάρουν;

— Ξέρου γώ!

— Μ' τί ξέρ'ς;

— Τίπτις.

— Χουντροχάρτου ἔχ'ς;

— Ντισού!

— Καμιά διαταγή τοῦ στρα-

τηγεῖου; Καμιά ἀναφορά τοῦ

λουχαγού;

— Αἰό!

— Φοτὸ, νὰ πᾶρ' οὐ τρισκατά-

ρατους! Ντίπ γιὰ ντίπ, κοψίους

εἶσι;

— Ναί.

— Τώρα τί νὰ κάνουμε;

— Ξέρου;

— Νὰ ξεραθῇ!

— Ξέρ'ς τί νὰ κάνουμε;

— Τί οὐρ;

— Νὰ βγάλουμε δυὸν χαρτιά ἀ-

πὸ τοῦ μοιρολόγιου καὶ νὰ στρίψουμε τὰ τοιγάρὰ μας!

— Μμμμ μπράβου! Ἰέζουκα!

Καὶ ἄμ' ἔπος-ἄμ' ἔργον. Σήκωσαν μερικά φύλλα, πού ἦσαν

μπροστά στὸν Ἡμεροδείκτη, τράβηξαν δυὸ ἀπὸ τὰ παρακάτω, στρί-

ψανε τὰ τοιγάρὰ τους καὶ ἄρχισαν νὰ κανίζουν.

— Μοῦρ' εἶνι φίνα!... Οὐτ' οὐ Σουλτάνος, οὐ Μουῦμετ, δὲν

ἦπινε τέτοιον καπνὸ.

— Ὅχι παίζουμε! Λαθραῖους καὶ πάλι λαθραῖους!

— Πίνουμε ἀπ' ἄλλου ἕνα;

— Πίνουμε.

— Ἰμπερός!

Σηκώθηκαν ἔβγαλαν ἄλλα δυὸ φύλλα ἀπὸ τὸν Ἡμεροδείκτη καὶ

ἐκάπνισαν. Μαζὺ ὅμως μετὰ τὰ ἄλλα φύλλα,

ἔβγαλαν καὶ τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὸ μεγαλο-

βδόμαδο, χωρίς διόλου νὰ τὰ καταλάβουν.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, καθὼς ἐπρόκει-

ταν τὸ φύλλο τῆς Μεγάλης Πέμπτης, βόη-

καν ξεφουτωμένο τό... Πάσχα ἀπὸ κάτω.

— Οὐρ;

— Τί;

— Πούν τὸ Μεγαλοπαράσκειον;

— Δὲν θάχῃ οὐ χρόνους τοίτους;

— Γίντι, οὐρ, χρόνους χωρίς Μιγαλο-

παράσκειον;

— Ξέρου καὶ γώ; Τώρα θὰ εἶν' τῆς μ-

δας;

— Τί λιές οὐρ; Μόδα στὴν ἑκκλησία;

— Δὲν εἶδες πού κόψαν καὶ οἱ παπαδες

Θὰ κόψαν καὶ τίς μέρες; Αὐτοῦ θὰ ἴπουν

τίς κουτσίδες τους! Θὰ εἶνι ἡ Πασχαλιὰ!

Οἱ εὐζώνοι καὶ ὁ λοχίας μείναν κάμποσὴ ὥρα σκεπτικοί, ὡς

ἡ ἀλήθεια, ὅτι περιέργα πράγματα συνέβαιναν καὶ αὐτῶν τῶν

κόσμο. Ἡ γυναίκες κοῦναν τὰ μαλλιά τους, καὶ οἱ δεσποτὶδες κα-

λίδισαν τὰ γένεια τους. Ὅλες ἡ γιορτές ἀλλάξαν. Τὰ Ἡμερομηνία

ἀνακατώθηκαν καὶ οἱ ἄνθρωποι χάσαν τὴ σειρά τους. Τὴν ἡμέρα πού

γιορτάζε ὁ ἅγιος Φίλιππος, γιορτάζει σήμερὰ ὁ Ἀνδρόνικος. Κι

ὅταν ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀνδρόνικου, ἀνοίγει νὰ γιορτάσῃ τὸν πῆ-

τρωνα καὶ ἅγιό της, οἱ παππάδες ψάλλουνε τὸν ἄνδρα τὸν

Μαῖ. Μία φορὰ τὸ Πάσχα γιορτάστηκε τὸν Μάι. Τώρα κόβουν ἀπὸ τὴν

ἄγια ἑβδομάδα, τὰ Μεγαλοπαράσκειον, αὐτοῦ θὰ κόψουν καὶ τὸ

Πάσχα καὶ μεθυσμένοι θὰ μᾶς πούνε νὰ πᾶμε νὰ προσκυνήσῃμε στὰ

τσαμιά! Ὅ, τι θέλουν κάνουν, ἐκεῖνοι οἱ μουλοῖ, ἐκεῖ κατὸ στὴν

Ἀθήνα. Βγάλαν μόδες καὶ στὴν ἐκκλησία, σὰν

νᾶταν ἡ θρησκεία, φουστάνι τῆς κυρᾶς

ὑπουργοῦ, π' ἀλλάζει κάθε μῆνα!...

Ἀς κά-

νουν ἀκόμα ὅ, τι θέλουνε!...

Ἀς χορῆνε τ' ἄ-

λογό τους, ὡς πού νὰ κατεῖδον στὴν Ἀθήνα,

οἱ εὐζώνοι μετὰ τίς γρήλτες των νὰ τὰ κάνουν

«παπαλάμπρενα» καὶ νὰ τὰ διορθώσουν ὅλα.

Ὅλα κατὰ καπνὸν τὰ στείλιν. Καὶ ἀφού χα-

λάσανε τὴν γῆ, μετὰ τοὺς ἀνθρώπους τους, βάλ-

θηκαν τώρα νὰ χαλάσουνε καὶ τὸν οὐρανὸ ἀ-

πάνω. Ἀλλὰ, παραφουσκῶσαν τώρα, καὶ οἱ

εὐζώνοι!...

Δὲν εἶπε γιὰ νὰ βασταχτοῦνε πειά.

Θ' ἀρπάξουν τοὺς ὑποκόπανους καὶ θὰ τοὺς

ἀλάνισουν ὅλους!...

Νὰ κυβερνήσουν καὶ οἱ

εὐζώνοι μᾶ φορὰ! Ἀρκετὰ κυβερνήσαν οἱ γα-

λάχνηδες καὶ οἱ στενοβρακάτοι!...

Κατὰ τὸ πα-

ρὸν ὅμως, συμφέρει αὐτὴ ἡ μεταρρύθμισις!

Μᾶς ἔφερε πὺς γρήγορα τὸ Πάσχα!...

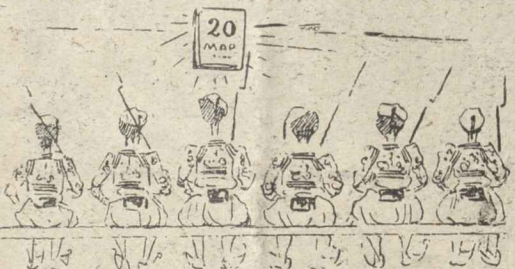
Καὶ

σήμερα ἂς προνοήσουμε γιὰ τὴ λαμπρὴ καὶ

καὶ τώρα μάλιστα πού «κουρεύονται καὶ οἱ παπαδες»...

Ἡ φόρεμα τῆς κυρίας ὑπο- γίνας!

Καὶ μετὰ τὸν Ἡμεροδείκτη ἡ μέρες δὲν περ- νοῦσαν.

Καὶ τώρα μάλιστα πού «κουρεύονται καὶ οἱ παπαδες»...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ

Ὁ ἱεροκήρυξ Πέτρος Κουπέ, κηρύσσαν κάποτε εἰς τὸν ναὸν παρισταμένου καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἀρχισεν τὸ κήρυγμά του ὡς ἑξῆς:

«Ἡ Μαγδαληνὴ ἡμάρτησε» τόσο τὸ χειρότερον.

«Ἡ Μαγδαληνὴ μετενόησε» τόσο τὸ καλλίτερον.

Ὁ ἐπίσκοπος μόλις ἀκούσε τὴν ἀστεία αὐτὴ εἰσαγωγὴν διέταξε τὸν ἱεροκήρυκα νὰ κατέβῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἄμβωνα καὶ τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ κηρύξῃ ἐπὶ ἕνα χρόνον!

Ὅταν ἐπέραςε τὸ χρονικὸν διάστημα καὶ ἡ «ἀπαγόρευσις» ἔλη- ξεν, ὁ Κουπέ ἀνέγγειλε ὅτι θὰ ἐκτελέσει τὰ κηρύγματά του. Ὁ ἐπίσκοπος ἐπέμεινε τότε μετὰ τῶν πρώτων νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πρώτη ὁμιλίαν τοῦ Κουπέ, περιέργως νὰ δῇ τι θέμα εἶχε δια- λέξει γιὰ νὰναπτύξῃ.

Φαντάζεσθε ὅμως τὴν κατάπληξή του ὅταν ἀκούσε τὸν ἱεροκή- ρυκα νὰ κηρύξῃ ἐπὶ τὸν λόγον τοῦ:

«Ἡ Μαγδαληνὴ ἡμάρτησε» τόσο τὸ καλλίτερον.

«Ἡ Μαγδαληνὴ μετενόησε» τόσο τὸ χειρότερον.

Ὁ δυστυχὴς ἱεροκήρυξ εἶχε νομίσει πὺς θὰ εὐχαριστοῦσε τὸν ἀρχιεπίσκοπον ἀλλάζοντας τὸ νόημα τοῦ κηρύγματός του...

Ὁ ἀββάς Κορδελὶν ἀναφέρει ἐξ ἄλλου τοῦ ἑξῆς ἀνέκδοτο στο βιβλίον του «Ἐκκλησιαστικὰ περιέργα» σχετικῶς μετὰ τοὺς ἀνοήτους ἱεροκήρυκας:

«Ἐνὰς νεαρὸς ἀββάς, κηρύσσαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του τὸ ἱερὸ εὐαγγέ- λιο εἶπε μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς παράδοξα:

«Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐ- τέθη γυνὸς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ γιὰτι εἶχε πέσει προηγουμέν-ως εἰς χεῖρας ἱεροκότων, οἱ ὁ-ποιοὶ τὸν ἀπογυνώσκον!...

Ἐπίσης ὁ Ἰησοῦς δὲν θέλη-σε νὰ τοῦ γίνῃ... ἐπίσημη κηδεύα, λόγῳ... μετροφοροῦ-νης, καὶ τέλος ἐξήτησε νὰ ταφῇ μέσα σὲ πέτρινον τάφο γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι, ἂν καὶ νε-κρὸς, δὲν μπορούσε νὰ ὑπο-πάρῃ τὴν τρυφή καὶ τὴν μαλ-θακότητά...»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΙΑ

ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Στὴν Κίνα ζοῦσε πρόπο- λων ἕνα ἕνα πολὺ μορφω- μένος καὶ συνετός μαγδαρί- νος ὁ ὁποῖος λεγόταν Πονγκ καὶ εἶχε ἀναλάβῃ τὴν ἐκπαί- δευσιν τοῦ Κινέζου διαδόχου ἐπὶ τὸν ὅρον ὅπως νὰ τὸν διδάσκῃ μετὰ ὅλο τὸν ἀπαιτού- μενο σεβασμὸ καὶ τὴν εὐγέν-εια, νὰ ἀποφεύγῃ νὰ τοῦ κἀνῃ παρατηρήσεις καὶ νὰ μὴ διαφευγῇ ἐκεῖνα πού θὰ

εἶπε ὁ πρίγκιψ. Μία μέρα πού ὁ μαγδαρίνος εἶχε βγῆ σὲ περι- πατοσὶ μετὰ τὸν ὑψηλὸν τοῦ μαθητὴν, συνάντησαν ἕνα κοπάδι πρῶβατα. Ὁ μαγδαρίνος ῥώτησε τότε τὸν διάδοχον μήπως ἐγγώ- ριζε τί ἦταν αὐτὰ τὰ ζῶα.

— Γουρούνια! ἀπάντησε ὁ μικρὸς πρίγκιψ.

— Ποῦ ὁρᾷς, βασιλεῦσι! εἶπε ὁ μαγδαρίνος πού δὲν τοῖλοῦ-σε νὰ διαφεύγῃ τὸν πρίγκιπα. Ἡ ὕψηλότης δὲν εἶχε ἀπολύτως δικηὸν μέχρι ἑνὸς σημείου ὁμοίᾳ. Τὰ ζῶα αὐτὰ ἔχον βέβαια τέσο- σον πόδια ὡς καὶ τὰ γουρούνια. Ἀν δὲν ἦσαν μάλιστα σκεπασμένα μετὰ πικρὸ καλλὶ θὰ ἦσαν πραγματικῶς γουρούνια! Μολαταῦτα πρό-κει νὰ ῥωτᾷτε πὺς τὰ γουρούνια αὐτὰ πού εἶνε σκεπασμένα μετὰ καλλὶ τὰ ἀνομάζουμε πρῶβατα!...

Κ' εἶπε ἐσφῶν ἡ ἀδιοπρέπεια τοῦ πρίγκιπος...

ΣΟΦΑΛΟΓΙΑ

«Ὅσο εἴμαστε εὐτυχεῖς, δὲν ἀποδίδομε στὴν εὐνοίαν τῆς τύχης τὴν εὐτυχίαν μας. Μόλις ὅμως δυστυχήσωμε, σ' αὐτὴν φορ- τώνομε ὅλη μας τὴν κακοτυχίαν.

Μένανδρος

«Ὅλος ὁ κόσμος παραπονεῖται ὅτι δὲν ἔχει μνήμη, κανεῖς ὅμως δὲν παραπονεῖται ποτὲ ὅτι ἔχει ἑλλειψιν μνήμης.

Σταμ. Σταμ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ (Πινεῖ τοῦ Φ. Μπουτινὸν, Ἀντοκ. Μουσέον Βεροῦνον)

Κι οὐ μοιροδελιχτής τοῦ Μεσσοῦ; Πὺς ἕνας μοιρο- δελιχτής πού στέλλει ἕνας σταντηγὸς φέρει μᾶ τέτοια ἀνακατωσούρα στὴ θεησκεία!

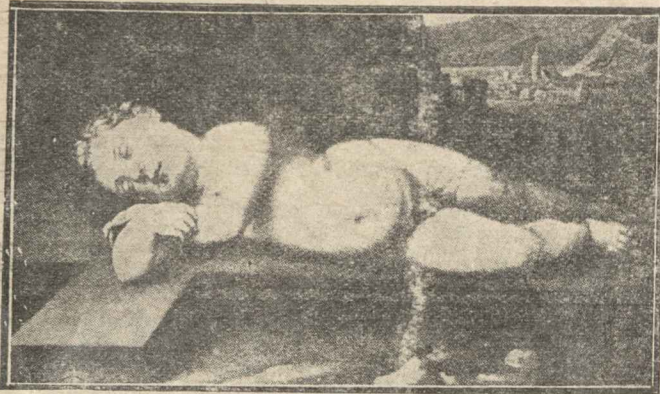
Μήνελαν ὁμορροδεῖχτες φράγ- κας καὶ θέλησε νὰ κολάσῃ τοὺς Χριστιανούς, ἡ μήπως εἶναι ὁμορροδεῖχτης, πού ἦρθε νὰ κἀνῃ κίνημα καὶ μέσα στοὺς ἄνθρωποις καὶ στὶς μέρες

τῆς ἐπισφίξης, τῆς ἐκκλησίας!

Καὶ ἀμέσως ὁ λοχίας, ὁ Γαρουφαλιάς, τὸν ἐξεκρέμασε καὶ δι- ἀναφορᾶς τὸν ἔστειλε τὴν ἴδια ὥρα, στὴν ἐδρὰ τοῦ Συντάγματος, ὡς ἐπιβουλεμένονον τὰ καθεστῶτα.

«Ὑλλήνις κακοποιῶ. Περί κινήματος τῶν ἁγίων καὶ προυλήφους αὐτοῦ».

Ἰσοκλειτέως ἀποστρέλλου τὸν συλληφθέντα σήμερον Ἡ- μεροδελιχτὴν ὡς παραβιάζοντα τοὺς Νόμους τ

Ο ΙΗΣΟΥΣ-ΝΗΠΙΟΝ ΚΟΙΜΩΜΕΝΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ (Πινάξ του 'Αλλόου) 'Η αλληγορική αυτή εικόνα μας δείχνει ότι από τη γηραιά του ηλικία ο Χριστός ήταν προσηλυμένος για το ποικίλο του τέλος και δεν έζησε παρά μόνο γι' αυτό.

Οι περισσότεροι θα πιστεύουν ίσως ότι η ιστορία του Σταυρού επί του οποίου σταυρώθηκε ο Χριστός αρχίζει από τη στιγμή της σταυρώσεως του Σωτήρος. Αυτό όμως δεν είναι αληθινό. Αρχίζει αιώνες πολλούς προηγουμένως και είναι ένας δολιχός θρύλος, από τους φαινομενικότερους της ανθρωπότητας. Σήμερα ο θρύλος αυτός έχει λησμονηθεί, μα επί αιώνες δολιχώνος εγχοιτεύσε τη φαντασία των ανθρώπων. Οι ζωγράφοι, οι ποιητές και οι τροβαδούροι ενεργούσαν επανειλημμένως απ' αυτόν. Σώζεται μάλιστα ακόμα στη Φλωρεντία, στους τοίχους του παρεκκλησίου Σάντα-Κρότσε ('Αγίου Σταυρού) μία σειρά τοιχογραφιών καμμένων από το ζωγράφο 'Ανιόλο Γκάντι, ή όποιος αναπαριστάνουν το θύλο αυτό. Και να τί εξιστορούν η περίφημες αυτές τοιχογραφίες.

Είχαν περάσει πάμπολλα χρόνια ζω' όπου ο πρώτος άνθρωπος είχε ξεριστεί από τον 'Επίγειο Παράδεισο. Ο 'Αδάμ βρισκόταν 432 χρόνια τώρα στην κοιλάδα του 'Εβρών. Μία μέρα, κουρασμένος εξαιρετικά από το πότισμα των χωραφιών του είχε γείρει στο στρώμα του για ν' αναπαυθεί. Μά ο ύπνος δεν του δόχονταν γιατί σκεφτόταν τις μεγάλες δυστυχίες που έβλεπε ολόγυρα να πέφτουν στον κόσμο και των οποίων αυτός ήταν ο αίτιος. Γι' αυτό 'Αποκαρδιωμένος πιά από τη ζωή κάλεσε το γιό του το Σέθ και του είπε:

Καλό μου παιδί, πήγαινε να βρεις το Χερουβεϊμ, τον άγγελο του Παραδείσου, που φυλάει το μεγάλο δέντρο της ζωής, κρατώντας αμύριστο ομφαλό. Πές' του πως βαρέθηκα πιά να ζω και παρακάλεσέ τον να μ' ελπίσει απ' τη γη, όπως μου έταξε ο Θεός όταν μ' έδιωξε από τον Παράδεισο. Τώρα πρός την 'Ανατολή κι' από εκεί θα βρεις την κοιλάδα που θα σε βγάλει στον Παράδεισο. Μα για νασαι σίγουρος στο δρόμο σου, ακολουθήσε τ' άχνάρια των βημάτων που άφησαμε ή μητέρα σου κι' εγώ όταν ήρθαμ' εδώ, εξόριστοι.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ (Τοιχογραφία του 'Ανιόλο Γκάντι, στο παρεκκλήσιο του 'Αγίου Σταυρού της Φλωρεντίας). Κατά την εβδομάδα του πάθους, σύμφωνα με τον θρύλο, οι 'Εβραίοι βρήκαν τον σταυρό, το έβουραν έξω απ' το νερό και το μετέβαλαν σε σταυρό επάνω στον οποίο μαρτύρησε ο Χριστός.

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

"Ένας περίεργος θρύλος. Ο 'Αδάμ και ο γιός του ο Σέθ. Το μεγάλο δέντρο της ζωής. Ο θάνατος του 'Αδάμ. Ο ναός του Σολομώντος. Το μαγικό δοκάρι. Ο Σολομών και η βασίλισσα του Σαββά. Η πηγή της Βιδασκίδα. Ο Σταυρός και ο Χριστός. Η σκιά του θανάτου. 'Εν τούτω Νίκα! Η ανεύρεσις του Τιμίου Ξύλου κτλ.

ήθηκε. Είτανε τόσο μεγάλη ή όμαρτία μας ώστε χορτάει δε φτормος ακόμα, ούτε θα φυτρώσει ποτέ εκεί.

Ο Σέθ ξεκίνησε. Βρήκε εύκολα το δένδρο κι' έφτασε στον άγγελο, ο οποίος του άνοιξε την πόρτα του περιβολίου που χάθηκε παντοτεινά για τους ανθρώπους. Είπε εκεί χίλια δυο υπέροχα πράγματα και, καταμεσής, την πηγή απ' την οποία ηγόρευαν οι τέσσερις μεγάλοι ποταμοί που ποτίζουν τη γη. Στην άκρη αυτή της πηγής εδ' ένα μεγάλο δένδρο γεμάτο κλαδιά, το οποίο όμως δεν είχε ούτε φλοιό, ούτε φύλλα. Το δέντρο αυτό ήταν το δέντρο της άμαρτίας του πατέρα του και της μητέρας του της Εύας. Ο άγγελος τότε του είπε: 'Αν αυτό το δένδρο θ' άνηθαι μαμά για τον πατέρα σου και για όλους τους ανθρώπους, ή εσύ και ο γιός σου, τότε έταξε ο Πανάτομος Θεός. Μά ή ήμερα αυτή δεν ήρθε ακόμα. Θάρρη' ίσως' από πέντε χιλιάδες πεντακάρσια χρόνια. Να όμως ένας σκόρος του καρπού του δένδρου αυτού! Πά' τον κι' όταν ο πατέρας σου πεθάνη—πράγμα που δεν θ' άσπαση να γίνει—βάλ' τον στο στήθος σου. Θά φυτρώσει απ' αυτό το σπόρο ένα μεγάλο δέντρο που θ' ανθίσει γαλήνη, τότε θάρρη' ή σωτηρία των ανθρώπων.

Ο Σέθ έφυγε κλαίοντας. 'Όπ' του είπε ο άγγελος γίνεσαι, ο 'Αδάμ πέθανε ύστερ' από τρεις ή μέρες. Ο Σέθ, πόν τον θάνατο του έβαλε στο στόμα το σπόρο που του έδωσε ο άγγελος και δεν άργησε να φυτρώσει στον τόπο του Προτοπλάστου ένα δέντρο. Χιλιάδες χρόνια διάρρησαν στο μεταξύ αυτό κι' ο βραχίονας λυγρός πέρασε από χίλιες δυο δοκιμασίες και δυστυχίες. 'Η ιστορία αυτή είχε λησμονηθεί πιά. 'Όσ' τόσο έβλεπε κανείς στην 'Ιουδαία ένα δέντρο αινωφόρο και θαυμάσιο, κάτ' απ' το οποίο άποτραβιόταν ο Δαβίδ κι' έβγαζε για τις άμαρτίες του, συνδέοντας συγχρόνως τους ναυμούς του. Το παράδοξο όμως αυτού δένδρου δεν έβγαζε ούτε καρπούς, ούτε σπόρους.

Μετά το θάνατο του Δαβίδ, ο Σολομών άρχισε να χτίζει τον περίφημο Ναό του. Το έργο του κόντευε να τελειώσει και δεν έλειπε παρά ένα μόνο δοκάρι για να συμπληρωθεί. Μά το δοκάρι αυτό ήταν τέτοιο διαστάσεων ώστε δε βρισκότανε πουθενά μιά στη χώρα. Μονάχα από το άκαρπο αυτό δέντρο θα μπορούσαν να το κόψουν. Και πράγματι έκοψαν το δέντρο, το

πρίονισαν κι' έφτιαξαν ένα δοκάρι που έστειλε να φέρουν απ' τον ποταμό. Είτανε δηλαδή μιά πλάμα από μαχαμ' από τ' άλλα δοκάρια. Μά όταν δοκιμάσαν να το βάλουν στη θέση του, είδαν πως ήταν

μιά πλάμα κοντινότερο. Το κατέβασαν και το μέτρησαν πάλι κι' είδαν πως είχε το άκριτο μήκος: τριανταμιά πιδάμες! Το βάλαν στο χέρι κι' είδαν πως είχε γίνη είκοσι εννιά πιδάμες. 'Απέδωσαν το δένδρο σε μαγείας και θυμωμένοι οι εργάτες το βάλαν στην πλάμα, αφού δεν τους χρησίμευε σε τίποτε. Στο τέλος το τοποθέτησαν πάνω από το χείμαρρο του Σιλόε, για να αρπύσει οι διαβάτες.

Ένας από τους διαβάτες αυτούς ήταν και ή βασίλισσα του Σαββά. Όταν πήγε να επισκεφθή το Σολομώντα και το ναό του, έβλεπε να περάσει μαζί με την ακολουθία της το χείμαρρο του Σιλόε. Τη στιγμή που ήταν έτοιμη να πατήση την προχώρα αυτή γέφυρα, είδε ένα δράμα σύμφωνα με το οποίο ο Σωτήρ του κόσμου έμελλε να σταυρωθή στο ξύλο της γεφύρας αυτής. Τότε από το φόβο, άποφυγε να περάσει από εκεί. Φτάνοντας δε στο παλάτι του Σολομώντος, τον έκανε ένήμερο των όσων είχε δηλ. κι' εκείνος να ν' απολάμβη το κακό, διάταξε να το βγάλουν από το χείμαρρο και να το θάψουν στα κατάβραδα της γης.

Μά στο μέρος όπου το έθαψαν, οι κατοπινές γενεές άνοιξαν την πηγή της Βιδασκίδα, ή οποία γίνεσαι περίφημη γιατί όλοι άσπασται λούζονταν σ'α νερά της, γινόντουσαν καλά. Σ' αυτό συνετέλεσε το ξύλο του δένδρου της ζωής, που βρισκότανε σ'α βάση της. Μία μέρα όμως ένας τρομερός σεισμός έβγαλε το ξύλο από την επιφάνεια της γης. Τη στιγμή εκείνη περνούσε από εκεί ένας άνθρωπος, ο οποίος έψαχνε να βρή το κατάλληλο ξύλο για να φτιάξη ένα σταυρό. 'Ήταν το έτος 785 από κτίσεως Ρώμης, επί αυτοκρατορίας του Τιβερίου. Την προηγουμένη μέρα είχε συλληφθή σ'α 'Ιερουσόλυμα ένας νέος προφήτης από τη Γαλιλαία, όνομα 'Ιησοῦς και ο δήμιος είχε βρή για να βρή το όργανο του κρηπίου του. Είπε τότε το μεγάλο αυτό δοκάρι και το πήρε μαζί του στον τόπο που γινόντουσαν ή θανατικές εκτελέσεις, το Πάλντο. Απ' τη φορά το ξύλο του δένδρου της ζωής πήρε μ' εικόνα το σχήμα που θέλησαν να του δώσουν οι άνθρωποι κι' έγινε ο σταυρός επί του οποίου μαρτύρησε ο Χριστός!...

Όπως, από τις πρώτες ήμέρες του κόσμου, το ξύλο αυτό προοριζόταν για τη σταύρωση του Χριστού, έτσι κι' ο Χριστός από τις πρώτες ήμέρες της ζωής του, φαινόταν προορισμένος να σταυρωθή. Όταν οι άγγελοι, πήγαν να τον χαιρετήσουν μετά τη γέννησή του, του παρουσίασαν ένα μικροσκοπικό σταυρό για δώρο. Αυτό ήταν το παιγνίδι του στη νηπιακή του ηλικία. 'Αργότερα, μέσα στο ξυλουργείο του 'Ιωσήφ, όταν ο 'Ιησοῦς, παιδί ακόμα, άρχισε να τον βοηθάει παίζοντας στη δουλειά του, το πρώτο παγίρι που έφτιαξε ήταν ένας σταυρός. 'Η Παναγία τα έβλεπε κι' αυτά και δεν έκαιε αλάβαινε τίποτε. 'Όστόσο, μία μέρα τα κατέλαβε όλα από ένα παράξενο φαινόμενο.

Αυτό συνέβη ένα δειλινό στη Ναζαρέτ, την ώρα που ο ήλιος έμεινε να χαμηλώνη στον ορίζοντα. Ο Χριστός, που ήταν τότε ή τριτάτη χρονών, είχε άρραστη όλημερίς πριονίζοντας και κόβοντας ξύλα μέσα στο ξυλουργείο του 'Ιωσήφ, του οποίου τα άνηκετά παράθερα έβλεπαν στην κοιλάδα του 'Εσδρελόν. Κουρασμέ-

νος από το άδικοπο σκύψιμο, άνασκηκώθηκε, πέτασε τα χέρια του και έγειρε έλαφρά το κεφάλι του για να προσευχηθή. Τη στιγμή εκείνη ο ήλιος που βραδίλωνε έκαμε να πέση ή σκιά του θειανθρώπου πάνω στον τοίχο, έκαμ ποίμιαζε με την σκιά ανθρώπου άπάνω ο σταυρός. 'Η Παναγία, που έκλεινη τη στιγμή έβγαζε να βρή ένα ρούχο, μέσα σ' ένα ακούλιο, έστρεψε τυχαίως το κεφάλι της προς τον τοίχο και βλέποντας τη μορφαία αυτή, σκιά, έκανε ένα κίνημα τρόμου. 'Απ' αυτό το θρόλο ένας περίφημος ζωγράφος, ο Κόλμαν Χούντ, έκανε τον περίφημο πίνακά του, τον ανιλοφορούμενο: «'Η σκιά του θανάτου!»

Τι άπέννη ο Σταυρός μετά τη Σταύρωση και την 'Ανάστασή του Χριστού; Σύμφωνα με την παράδοση, οι 'Εβραίοι τον έθαψαν βουτηχτά μέσα στη γη και έτσι ξεχάστηκε από όλους.

Μετά δύο αιώνες όταν οι βάρβαροι προσέβαλαν την αυτοκρατορία του Βυζαντίου, ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος άντεπαρετάχθη με τα στρατεύματά του, έναντιόν τους. Την παραμονή της ήμέρας που θα δινόταν ή άποφασιστική μάχη, καθώς κοιμόταν στη σκηνή του, είδε ένα παράδοξο δράμα. Ένας άγγελος παρουσιάστηκε, κρατώντας έναν πυγμό σταυρό, πάνω απ' τον οποίον ήταν γραμμένες αυτές ή λέξεις: «'Εν τούτω Νίκα!» Ο αυτοκράτορας έμνησχωμένος από το θείο αυτό φως, έφτιαξε μία σφαιρά με το έμβλημα του σταυρού στη μέση, όμοιας έναντιόν των βαρβάρων και τους έστρεψε σε άτακτη φυγή, νικητής από τους συγγέντρους όλους τους ποταμούς και όλους τους ίερους των διαφόρων θρησκειών για να τους ρωτήση ποιάς θρησκείας είτανε σήμα ο σταυρός. Μά ούτε

αυτοί δεν ήξεραν τί να του άπαντήσουν. Εύτυχως παρουσιάστηκαν τότε μερικοί χριστιανοί οι όποιοι έδήγησαν στον αυτοκράτορα τη σημασία του συμβόλου αυτού, κι' έτσι έγινε κι' αυτός χριστιανός.

Μά που βρισκόταν ο σταυρός; Ο γιός του Κωνσταντίνου, ο όποιος λεγόταν Κωνσταντίνος κι' αυτός, θέλησε να το μάθη και γι' αυτό έστειλε τη μητέρα του την αυτοκράτειρα 'Ελένη, σ'α 'Ιερουσόλυμα. 'Η 'Ελένη που, ως γνωστόν, ήταν ευφρεστέρα, φτάνοντας σ'α 'Ιερουσόλυμα, διάταξε να συγκεντρωθούν εμπρός της όλοι οι σοφοί 'Ιουδαίοι. Οι 'Ιουδαίοι, τρομαγμένοι, απ' αυτό, ρωτούσαν ο ένας τον άλλον:

— Ξερετε για ποιά λόγο διάταξε ή αυτοκράτειρα τη συγκέντρωση αυτή;

Τότε ένας απ' αυτούς, όνοματι 'Ιούδας τους άπάντησε:

— Θέλει να μάθη το μέτρος όπου βρίσκεται το ξύλο του σταυρού στον όποιο άσταυρώθη ο 'Ιησοῦς Χριστός. Αυτό τώερε ο πάππος μου ο Ζαχαρίας και το άπεκάλυψε στον πατέρα μου Σίμωνα και ο πατέρας μου, πεθαίνοντας μου είπε: «Πρόσεξε, παιδί μου, αν σε ρωτήσουν καμιά φορά, πού βρίσκεται ο σταυρός του Χριστού, να μην το φανερώσεις. 'Εστω κι' αν σε ύποβάλουν σ'α χειρότερα βασανιστήρια. Γιατί από τη στιγμή που θα βρεθή ο σταυρός θα πάγη ή βασιλεία του 'Ιουδαϊκού έθνους επί της γης; και θα βασιλεύουν όλοι πιστεύον σ' αυτόν.

Οι 'Ιουδαίοι το άκουσαν αυτό για πρώτη φορά κι' άποφάσισαν να όρκιστούν στην Αυτοκράτειρα ότι δεν ήξεραν τίποτε σχετικό με το σταυρό. Μά όταν ή 'Ελένη τους άπέληξε ότι θα τους κάνη ζωντανούς, τότε αυτοί της παρέδωσαν τον 'Ιούδα κι' της είπαν:

«Νά, αυτός έξερε πού βρίσκεται ο Σταυρός!» Ο 'Ιούδας όμως άνιόταν να όμολόγηση την αλήθεια κι' έλεγε στην αυτοκράτειρα:

— Πως θέλετε να ξέρω πού βρίσκεται ο σταυρός αφού έχουν περάσει τριακόσια χρόνια από την εποχή που χάθηκε; Μήπως ήμουν γεννημένος τότε;

Μά ή αυτοκράτειρα του άπάντησε:

— Θά σ' άφησω να πεθάνης της πείνας αν δε μου φανερώσεις την αλήθεια.

Και πράγματι διάταξε να τον άφήσουν μέσα σ' ένα πηγάδι ξερό και να τον άφήσουν εκεί χωρίς τροφή. Την έβδομη ήμέρα ο πεινασμένος 'Εβραίος παρακάλεσε να τον άλευθερώσουν και ύποσέθηκε ότι θάδωκε το μέρος όπου βρισκόταν ο Σταυρός. Τον έβγαλαν απ' το πηγάδι σ' άλεεινή κατάσταση, κι' εκείνος όταν έφαγε και συνήλθε κάπως, ώδηγησε την αυτοκράτειρα και την ακολουθία της σ'α έρείπια ενός ναού που ήταν άφωσμένος άλλοτε στην 'Αφροδίτη. Εκεί ο 'Ιούδας γονάτισε και προσευχήθηκε. Άξαρνα τότε ή γη άόργισε να τρέμη, ενώ ένα θείο άρωμα έβγαζε απ' αυτή. 'Αμέσως ή Αυτοκράτειρα διάταξε να κατεδαφισουν το ναό εκείνο. Όταν έσκαψαν σε βάθος είκοσι ποδιών, βρήκαν όχι μόνο ένα σταυρό, αλλά τρεις! Ποιάς ήταν ο σταυρός του Χριστού;

Τότε ή 'Ελένη βρήκε τον τρόπο να το εξακριβώσει αυτό. Διάταξε κι' έστησαν τους τρεις σταυρούς στη μέση της πόλεως. Σέ λίγο περνούσε από εκεί ή κηδεία ενός νέου. Ο 'Ιούδας τους άπέδειξε να την σταματήσουν. Παίροντας τότε τον πρώτο και το δεύτερο σταυρό τους έβαλε άπάνω στο νεκρό, μα ο νεκρός δεν άλέγχε καθόλου. Τότε ο 'Ιούδας πήρε και τον τρίτο σταυρό και τον έβαλε άπάνω στο πτώμα. 'Αμέσως ο νεκρός άναστήθηκε! 'Όλοι οι παριστάμενοι έπροσκύνησαν τότε το σταυρό του Κυρίου και έγειναν Χριστιανοί. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ο 'Ιούδας, ο όποιος έγινε και άπίσκοπος της 'Ιερουσαλήμ, με το όνομα Κυριάκος.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ (Πινάξ του Σονγκάουερ). 'Εκ δεικνόν του έσταυρωμένου εινε ή Παναγία και έξ όριστερών ο προσφιλης μαθητης 'Ιωάννης. 'Η νεκροεπιταφή που βρίσκεται σ'α πόδια του Σταυρού εινε το κορμί του 'Αδάμ, το άμάρτημα του όποιου ήταν ή πρώτη άφορηή του μαρτυρία του Χριστού.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ (Πινάξ του Βερονέζε). 'Η αυτοκράτειρα του Βυζαντίου 'Ελένη, ή μητέρα του αυτοκράτορος Κωνσταντίνου, είδε στον ύπνο της το Σταυρό του Χριστού, ο όποιος είχε χαθή, από διακοσάν έτών, πράγμα που την έκανε ν' άσπαση άμέσως σχετικές έρευνες, οι όποιες κατέληξαν με την ανεύρεση του Τιμίου Ξύλου.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Η ΠΕΠΛΟΣΚΕΠΑΣΤΗ ΛΩΞΑΝΔΡΑ

Στόν καιρό του Σουλτάνου Μουράτ του Δ'... Ο κυνικός Βασίλειος και Ματθαίος. Ένας ζωέμπορος και ο άλλος του στην Οθωμανική πολιτική. Η ώραία Λωξάνδρα και η τύχη της. Ένας πρωτότυπος γάμος. Η έκκληση του γαμπρού. Η Λωξάνδρα Σκαρλάτου ζωντοχήρα και έρωταμένη. Βίαι και πολιτεία του γιου της Λωξάνδρας Μαυροκορδάτου.

Στόν καιρό του Σουλτάνου Μουράτ του Δ' ζούσε στην Κωνσταντινούπολη ένας Έλληνας ζωέμπορος, προμηθευτής του Τουρκικού στρατού και της Ανατολικής κουζίνας, ονομαζόμενος Σκαρλάτος. Άνθρωπος έξυπνος, επιχειρηματικό μυαλό, και πολύ δραστήριος, κατώρθωσε να αποκτήσει μεγάλες

θησαυρούς, να κερδίσει την εύνοια του Σουλτάνου και των διαφόρων πασάδων και να παίξει σημαντικό ρόλο στην... εσωτερική πολιτική της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας!

Στα χρόνια εκείνα (1635) δυο ηγεμόνες ύποπτες στην Τουρκία — ο Βασίλειος της Μολδαβίας και ο Ματθαίος της Βλαχίας — έστρεφαν άσπονδο μίσος ο ένας έναντιον του άλλου, από την ακόλουθη αιτία: Ο Βασίλειος προσπαθούσε να αναδείξει το γιό του Ιωάννη στο θρόνο της Βλαχίας με την προστασία των τότε αυλικών και πρό πάντων του Κισλάραγα (άρχικουρού), άλλ' ο Ματθαίος, έχοντας άλλους προστάτες στο Παλάτι, έμαρτώνε τις πούλες ενόψει του Βασιλέως και κρατιότανε στο θρόνο του, αλλά με πολύ κόπο.

Ο κυνικός αυτός πόλεμος τραβούσε σε μάκρος. Ο Σκαρλάτος βοηθούσε στα σχέδια του το Βασίλειο, και επειδή είχε με το μέρος του το Μεγάλο Βεζύρη κατόρθωνε να φέρνει πολλές δυσχέρειες στο Ματθαίο.

Ο Ματθαίος, επάνω στην άκμή της ηλικίας του, ώριος άντρας, από λαμπρή γενιά, έβλεπε το θρόνο του κλονιζόμενο από τη συνεργασία αυτή του Μολδαβού ηγεμόνος και του ισχυρού Σκαρλάτου.

Ένας τρόπος σωτηρίας υπήρχε: Να δεχθί να πάει γυναίκα του τη μοναχοκόρη του ζώεμπορου!... Η νέα αυτή, Λωξάνδρα τ' όνομά της, ήταν άρκετά όμορφη, πρό πάντων είχε κυπαρισσένιο ανάστημα και γλυκό τέμπρο φωνής. Ο πατέρας της πού την ελάτρευε, της είχε δώσει εξαιρετική μόρφωση, παίρνοντάς της καθηγητή τον περίφημο λόγιο της εποχής Ιωάννη τον Καρυοφύλλι.

Ο ηγεμόν της Βλαχίας δεν είχε ιδεί ποτέ του τη Λωξάνδρα Σκαρλάτου. Είχε όμως άκουσει πολλά γι' αυτή, κ' έστειλε επίσημο άναγκασμένο στην Κωνσταντινούπολη για να την ζητήσει από τον πατέρα της σε γάμο. Σύμφωνα με τα ηγεμονικά έθιμα της εποχής εκείνης, οι άρραβόνες του Ματθαίου και της Λωξάνδρας ετελέσθησαν διά του αντιπροσώπου και με πολλή επισημότητα.

Έπειτα από κάμποσον καιρό, ο Ματθαίος έστειλε στην Κωνσταντινούπολη πολυάριθμη συνοδεία ευγενών για να παραλάβη τη μέλλουσα νύφη και τη συνοδεία στο Βουκουρέστι.

Στό μεταξύ όμως η Λωξάνδρα έπαθε ένα σοβαρό και άνεπαγόδοτο δυστύχημα: Προσεβλήθη από βλογιά, η οποία όχι μόνο της κατέστρεψε το πρόσωπο, αλλά και την άφησε μονόφθαλμη!... Ο πατέρας της, άπαρηγόρητος για το άτύχημά της, το έκρυψε από τον μέλλοντα γαμπρό του. Έστειλε λοιπόν την κόρη του στο Βουκουρέστι, με πλούσια δώρα, της έσύστησε όμως να μόν ξεσκεπασθί μπροστά σε κανένα, πριν γείνη η ιεροτελεστία του γάμου, αλλά κατά τον Ανατολικό τρόπο, να σταθί με το πρόσωπο σκεπασμένο με πέπλο και να μί δείξη την όψη της στον άντρα της παρά μετά το στεφάνωμα. Με τον τρόπο αυτό, ο Σκαρλάτος ήλπιζε ότι ο Ματθαίος, μετά το γάμο, θέλοντας και μή, θα την κρατούσε, αφού θα ήτανε πειά γυναίκα του.

Η Λωξάνδρα άκολούθησε πιστά τις συμβουλές του πατέρα της γιατι κ' αυτή ήταν φιλόδοξη. Η συνοδεία, από την Κωνσταντινούπολη, έφθασε στη Βλαχία και κατέλυσε σ' ένα μεγαλοπρεπές μέγαρο στην πόλη Ταγοβόσκη, όπου την υποδέχθηκε ο γαμπρός με λαμπρή άκολουθία στρατιωτικών και ευγενών.

Ο Ματθαίος έπλησίασε την άρρεβωνιστική του, της μίλησε, της έέφρασε τη χαρά του γιατί θα την έκανε συντρόφισσα της ζωής του, και άκουσε από τα χείλη της έξυπνες και στοχαστικές άπαντήσεις πού τον έγοήτευσαν. Τού έκαναν έπίσης άριστη έντύπωση

τά ώραία χέρια της και το ανάστημά της.

Η έπιμονή της όμως να κρατή το πρόσωπό της σκεπασμένο δεν άρεσε στον ηγεμόνα, ο οποίος, βλέποντας ότι ούτε στις χείρες των ευγενών πού είχαν έρθει να την προπαντήσουν δεν ήθελε να ξεσκεπάσει το πρόσωπό της, άρχισε να ύποπτεται ότι κάτι από το πυκνό πέπλο θα κρύβεται κάποια μεγάλη άσχημια.

Τις ύποψίες του αυτές ο Ματθαίος δεν άπέκρυψε από τις κρυφές των ύπασιςτων του, κ' έτσι, από στόμα, σε στόμα, τα λόγια αυτά έφτασαν και στ' αυτιά της πεπλοςκέπαστης. Τότε η Λωξάνδρα, με άγέροχο ύφος, παρήγγειλε στον ηγεμόνα να έξεί επι λέξει: «Φέρο ό,τι και πάσα άλλη παρθένος! αν δέ ο ηγεμόν μετ' αληθεία διά το συνοικέσιον τούτο, είμαι έτοιμος να έπανέλω επί την πατριζήν μου στέγην, άς εινε όμως βέβαιος ότι ή θύγατήρ του Σκαρλάτου ούδεμίαν θ' άπάντηση δυσκολίαν πρός εύρεση καλού συζύγου!»

Όπως ήταν φυσικό, λόγια τόσο πομπώδη έτάραξαν τον ηγεμόνα, ο οποίος, χωρίς δισταγμό πειά, έπληξε τη Λωξάνδρα από το μπράτσο, σκεπασμένη πάντα, και την ώδηγησε στο Παλάτι του, όπου ετελέσθησαν οι γάμοι με τη μεγαλειότητα της εποχής.

Όταν όμως, μετά το στεφάνωμα, ο Ματθαίος έμεινε στο γαμικό θάλαμο και άντικρυς τη Λωξάνδρα στο κρεβάτι, με το πρόσωπο ξεσκεπαστο, έμεινε έμβρόντητος! Δεν περίμενε μια τέση φοιχτή άποκάλυψη. Τό βλοσυρό έκείνο πρόσωπο, έκαινε το μοναδικό μάτι πού τον έκοιτάζε κατάματα για να ίδί την έντύπωσή του, πού έξεφύρνησαν άκατανίκητη φοιχή. Άφήμοντας κρυγί πόνου ο δυστυχισμένος γαμπρός, έσκέπασε το πρόσωπό του με τα χέρια και βγήκε σάν τρελλός από το νυφικό θάλαμο...

Την άλλη μέρα ο Ματθαίος έδήλωσε καθαρά στη Λωξάνδρα ότι δεν μπορεί να την κρατήσει και ύστερ' από λίγες μέρες την έστειλε στον πατέρα της με την προίκα της και δικά του πολύτιμα δώρα.

Ο Σκαρλάτος, έξω φρενών για την προσβολή, ώρκισθη: να εκδιζηθί, άλλ' έσφα, λίγον καιρό μετά την έπιστροφή της Λωξάνδρας στην Κωνσταντινούπολη, έδολοφονήθί, με τρόπο μυστηφικό, ενώ έγύριζε με βροχερή νύχτα σπίτι του. Διά τη δολοφονία αυτή είπαν πολλά τότε, και μάλιστα άσχετα με το γεγονός, με τις άπειλές του Σκαρλάτου έναντιον του ηγεμόνος της Βλαχίας.

Ό, τόσο ο Ματθαίος, έκράτησε το θρόνο του χωρίς κανένα φόβο πειά. Η Λωξάνδρα έπληξε διαζύγιου...

Ένός συνέβαιναν αυτά στην Κωνσταντινούπολη, έσφα ηθε από τη Χίο ένας όμορφος νέος τριγυρνιστής και χαριτωμένος, από ευγενική Χιώτη οικογένεια, πού είχε πάθει έμπορικά άτυχία, πού είχε πέσει σε φτώχεια. Ο νέος αυτός είχε φέρη μαζί του τα ύπολείμματα του πατρικού καταστήματος, δηλαδή λίγα πανικά και άλλα μικροπράγματα.

Ο Χιώτης έμπορος, Παντελής Μαυροκορδάτος όνόμα, γυρνώντας στους δρόμους και διαλαλώντας τις πράματιες του, έφρασε κάποτε και από τη συνοικία του Φαναρίου, όπου ήταν το σπίτι του Σκαρλάτου. Κείνη την ώρα η Λωξάνδρα έτυχε να βρίσκεται στο μπαλκόνι, τον είδε, της έκανε έξαιρετική έντύπωση και τον έφώναξε άπάντο, τάχα για να φωνήση, πράγματι όμως για να μίληση μαζί του.

Από την ημέρα εκείνη ο ξεπεσμένος έμπορος έπληγανε ταχύ στο άρχοντικό του Σκαρλάτου. Η Λωξάνδρα είχε ξετρελλαθεί μαζί του και πού έπρότεινε να τον πάρη άντρα της. Ο Μαυροκορδάτος πού είχε μάθει ότι η Λωξάνδρα είχε κληρονομήσει όλη την οικοδομική περιουσία του πατέρα της, δέχτηκε με μεγάλη χαρά και μάλιστα ύποκρίθηκε τον έρωτοτυχημένο με τη μονόφθαλμη ζωντοχήρα.

Γρήγορα-γρήγορα έγειναν οι γάμοι τους, πού έκαναν χόρο στο Φανάρι. Και άλλοι μέν έκοροΐδιαν τον «Κύρ Παντελή» πού ήθελε τη «μονοφθαλμή και διωγμένη ηγεμονίδα» άλλοι όμως τον έμπαζαν για την εύτυχία του. Δεν έζησε πολλά χρόνια.

Από το γάμο αυτό γεννήθηκαν δυο γιοι: Ο Λωξάνδρας Μαυροκορδάτος και ο Ιωάννης. Άπ' αυτούς ο δεύτερος έζησε έσσημη ζωή κ' άπέθανε άρρώστος, δυο γιους. Ο Λωξάνδρας όμως πού στερήθηκε από μικρός τον πατέρα του, ανατράφηκε καλά με την στοργή της μάνας του, έμει-

τους περισσότερο δασκάλους της εποχής και, όπως λέει ο ιστορικός, άναδείχθη το όνειρομα του Φαναρίου.

Στό μεταξύ, η Λωξάνδρα, χήρα πειά, καταγινότανε με τα γράμματα, έγινε τόσο σοφή και περίφημη, ώστε όποιος γράφει ό λόγος του 18ου αιώνος Κισαίριος Δαπόντες «ήρχοντο περιηγηται επί την Εύρώπην και έυνομιλούσαν μαζί της κ' έθαύμαζαν την σοφία της».

Ο γιος της Λωξάνδρας π'ήγε στην Εύρώπη, έσπουδασε στα Πανεπιστήμια της Ρώμης, της Βονονίας και της Πάδοβας, επί 14 έτη φιλολογία και Ιατρική, έγραψε λατινιστί ένα όπουδαίο σύγγραμμα περί κυκλοφορίας του αίματος το όποιον και άφείρωσε εις την ηγεμονία της Έτρουρίας για να τού έκφραση την ευγνωμοσύνη του, από την άκόλουθη περιέργη αιτία. «Άς άφήσουμε να τη διηγήθί ο συγχρόνος του ιστορικός Μελέτιος:

«... Διευθυμένός ποτε ο Μαυροκορδάτος μετά τινος συμμαθητή του ές Ένετίας εις Παταύιον, είχε συμπληρώσει δυτικόν τινα έργο, όστις μεθυσθείς έκοιμήτο βαθύως. Ο τού Λωξάνδρου λοιπόν συμμαθητής, άνάγας λαμπάδα στεατινήν, ένέπληξεν αυτήν, δίκην τσιρκιόν εις τά οπίσθια του οινόβαρους ιιθέως, έκθέτων ούτως αυτόν εις τόν γέλατο των έν τω πλοίο. Τούτο πληροφορηθείς ή έξ άποσώμου μισός πρός την Όρθοδοξίαν έμπενομένη Ένετική Δημόκριτος, έδεώθησεν ως ύβριν προσηγομένην τη δυτική Έκκλησία και ήθέλησε να συλλόβη τούς ύβριστάς: άλλ' ούτοι κατέφυγον εις θλασμένης έλαιογεντίας, της όποιος τόν ηγεμόνα διά να σάγη- νει ο Λωξάνδρος συνέγραψε και άπέφρασε το σύγγραμμά τούτο. Και όστις έπέτυχ εις τόν σκοπόν του, ήλπι ότι μόνον την εύνοιαν του ηγεμόνος έκείνου προσεκλήσαστο άλλ' α και δώρα πολλά έλαβε παρ' αυτόν.

Όταν ο Λωξάνδρος Μαυροκορδάτος ήθε στην Κωνσταντινούπολη έγινε γρήγορα διασημής στους λαϊκούς και πολιτικούς κύκλους όπου έλαμπε με το πνεύμα του, την έπιστημη του και τη γλωσσολογία του. Μίσησε 9 γλώσσες. Η Τουρκία τόν άνόμασε «Μεγάλο διερμηνέα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας», και ο Πατριάρχης «Μέγαν λογοθέτην της Έκκλησίας».

Άλλά μετά την πτώση της Βιέννης ο Μαυροκορδάτος πού είχε ανακαταστή στα γεγονότα έκείνη, έπλε- σε στη δυσμένεια του Σουλτάνου, σκεπλήθη και έφυλακίσθη στην Άδριανούπολη, μαζί με τη μητέρα του Λωξάνδρα.

Έτσι έμεινε από τόσες δόξες και εύτυχίες, η Λωξάνδρα βρέθηκε μέσα σ' ένα ύγρο υπόγειο σκοτεινό, όπου και πέθανε μετά 11 μηνών βί- ας στα 1678, σε ηλικία 63 έτων.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ότιν ο Άμερικανός στρατηγός Τζάσον, ο νικητής τόσον μαζών, έπαύθηκε στην Ιταλία και έπεσκέ- ψη την Νεάπολη, πήγε κατά σύστα- σιν ενός φίλου του σ' έναν γνωστό τον Ιταλό, ο οποίος προθυμοποιή-θηκε να τού δείξη όλα τα αξιοθέατα της πόλεως. Βεβαίως το σπου- δαιότερο άπ' αυτά, ήταν ο Βεζούβιος ο οποίος έκείνη την εποχή άκριβώς βρισκόταν στους θυμους του.

Τι μεγαλοπρεπές! Τι μονα- χικό θέαμα! φώναζε με ένθουσιασμό ο Ιταλός. Αυτές ή φλό- γες!... Αυτή ή λάμψη!... Δεν πιστεύω να έχετε δει, έσεις, στην πατρίδα σας ένα θέαμα τόσο μεγαλοπρεπές σάν τον Βεζούβιο!

Όχι, βέβαια, άπάντησε ήρεμα ο Άμερικανός. Έχω όμως και τον Νιαγάρα πού σε δυο λεπτά μέσα μπορεί να σβήσιν τόν Βεζούβιο σου!...

Είπα την πρώτη άνοιχτό πναντάφυλλο μ' εκατό φύλλα, πού κάθε φύλλο ξεφυτρώ μ' άποκρυφην άνατριχίλα.

Στό ίδιο ή δεύτερη κλωνί εινε μπουμπουνά διπλομένο, κάθε καρδιά γι' αυτό πονει κ' έγά... ν' άνοξη περιμένω.

Κ' ή πιο μικρή—τι να γένω μ' όσα ή καρδιά μου έχει πάθη; ή πιο μικρή—πονών, πονώ, ή πιο μικρή ήταν ε' άγέρην!

Γιάννης Γρυπάρης

ΠΑΛΙΑ, ΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΕΥΡΕΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ «ΓΕΩΠΟΝΙΚΟΝ», ΤΟΥ ΑΓΑΠΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ

Τό «Γεωπονικό» του Κρητός μοναχού Άγαπίου, το όποιον έξεδόθη πρό τριών περίπου αιώνων, εινε από τα περιεργότερα έλληνικά βιβλία πού τυπώθηκαν εκτός της Ελλάδος. Ο Άγά- πιος γράφει σ' αυτό συνταγές για τη γεωργία, τη δεινδροκομία, την ύγείαν κτλ. κτλ. Η συνταγές του αυτές εινε περιεργότερες. Δημοσιεύουμε εδώ μερικές από την έκδοσιν της Ένετίας του 1759.

Πώς να βγάλης όφιν από την κοιλίαν του ανθρώπου και άλλους σκώληκας

Εάν έτυχε και εισήλθεν όφιδι από το στόμα τινός εις τα έν- τέρια, βράσε ώκαμον ήγουν βασιλικό με το ξύδι και δός του να το πη- ή μελάνην μαύρην όπου γράφουσι με καλόν χρυσά. Πότισέ τον και ού μόνον ο όφρις αλλά και όλοι οι σκώληκες ευγένουσι.

ΕΤΕΡΟΝ

Καμπόσον γάλα ζέστανε και χρέμασε πάνω από αυτό από τούς πόδας τόν άνθρωπον να εινε ή κεφα- λή του σμα εις το τζουκάκι του γάλακτος να άνεβαίγη ή εσώδια έως την κοιλίαν του κ' άς χάσκη καλά το στόμα του και έβγαίνει ο όφρις συρόμενος από την μυρωδιά του γά- λακτος.

ΕΤΕΡΟΝ

Είδε και ειναι εις το σπίτι ο- φιδία ή σκορπιού ή άλλα ζώα βλαβε- ρά, κάψε τα φτερά του πετεινού ο- που λέγουσι ούπουκα, θυμήσε τον οίκον και όλα φεύγουσι...

Διά να μη βουλᾶς εις το πέλαγος

Κάμε ένα ζουπόνι με καναβάτσα κ' άς ειναι μακράς ή αλέταις μιάν πλύνν να φθάνουν έως τα γό- νατα, τας όποιες ένδυσε από μέσα με το φελόν ήγουν σούφον και ράψε τον, εις την άκραν δέ έχει δύο δεμα- τικά ή κορδέλλες: κ' όταν τύχης ει- σε καράβι φάρε το άνωθεν ζουπόνι και δέσε κάτω τας αλέταις εις τούς πόδας σου. Έ τότε αν πέσης εις την θάλασσα ή από φουροσύνη ή άλλην περιστάσιν δεν σε άφνει ο σούφος να βουλᾶς και γλυτώνεις τη ζωή σου.

Να ψήσης κρέας και πᾶν άλλο μαγειρέμα χωρίς φωτιά

Βάλε το είτι κ' αν εινε εις το τζουκάκι με θερμόν νερό και χάσε το τζουκάκι ή σε ατμάι ή σε πύρι- ρα ή άγύρα και χάσε το έως επάνω, άφες το πολλήν ώρα και μαγειρεύεται.

ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Ο άρχαίος φιλόσοφος Κράτης ήταν έκκεντρικός σε όλα του, στίς ντυσίμους, στους τρόπους, στίς συνήθειές του κτλ.

Τό καλύτερο φορούσε ένδυματα μάλλινα, ενώ τον χειμώνα πε- ρεφόρετο σχεδόν γυμνός... Η άκαθαρία του ήταν παροιμιώδης. Καθώς δέ συνήθιζε να φορά... άκατέργαστα δέρματα ά- νων, έμοιαζε μάλλον με κανένα μυθολογικό τέρας παρά με άν- θρώπινο όν!...

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΩΜΑΙ

Η εύχαρίστης πού αισθάνεται κανείς ταξιδεύοντας, όφει- λεται μάλλον σ' ό,τι άπομακρύνεται από μερικά πληκτικά πράγ- ματα παρά σ' ό,τι πρόκειται να δει άλλα ευχάριστα.

(Άλφ. Κάρ)

= ΞΕΝΗ ΚΡΑΛΙΕΧΝΙΑ =

Ο Χριστός δεινόμενος επί του στύλου του μαστιγώματος (Πινάξ του Ζαν Μπερό)

Ο ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΥΛΙΕΝ ΝΤΕ ΤΥΡΙΚ

ΚΡΙΜΑ ΣΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΣΚΗΝΗ 1η

ΕΡΡΙΚΕΤΗ, (μόνη της έμπροσς στο γραφείο της γράφει και διαβάζει συγχρόνως). «Αγαπητέ μου θείο 'Ισίδωρε, θά είμαι πολύ εύτυχής αν κατορθώσω να σε συμφιλιώσω με τον μπαμπά... Έλπίζω να το καταφέρω πολύ γρήγορα... Δέχομαι, λοιπόν, ευχαρίστως το ραντεβού που μου δρίζεις για να κανονίσουμε τις λεπτομέρειες της συναντήσεως και θά βρισκόμμαι όπως μου γράφεις στο...» (Διακόπτει το γράμμα). 'Αλήθεια, σε ποιο μέρος και ποιάν ώρα μου έδωσε ραντεβού ο θείος;... Τι περιεργο!... Πώς ξεχνάω έτσι εύκολα!... Εύτυχώς έχω το μπλιετάκι του στο τσαντάκι μου. (Σηκώνεται και ψάχνει). Περιεργο... Δεν το βρίσκω!... Και όμως το πρωί πριν έβγω έξω το είχα. Φθάνει να μη μούπεσε στο δρόμο... Έκτος αν μου έπεσε στην κάμαρή μου... Πάω να δω...

ΣΚΗΝΗ 2α

ΕΚΤΩΡ ΜΠΑΛΙΓΚΟΝΩΝ, (από το βάθος στον υπαίτη).—Μάλιστα, πέστε της κυρίας πως θέλω να την δω. Δεν με ξέφυγε προσωπικά, το όνομά μου, όμως, ως συγγραφέας εινε αρκετά γνωστόν, μου φαίνεται... (Μπαίνει στο σαλονάκι). Τι περιεργη περιπέτεια κι' αυτή! 'Επίγαινα αφηρημένως στην οδόν Κοπεγχάγης ψάχνοντας να βρω θέμα για κανένα μυθιστόρημα, όταν έβγαψα είδα κατά γής ένα μπλιετάκι. Σκύβω, το παίρνω και διαβάζω: 'Τό βγάει από την τσέπη του και διαβάζει: «Πολυαγαπημένη μου 'Ερρικέτη, θά σε περιμένω αύριο στο άμαξι μου, στη διασταύρωσι των 'Ηλυσίων Πεδίων με την οδόν Σαρρών... Πρέπει να σε δω... Πρέπει με κάθε θυσία... Πρόσπεξε, όμως, να μη μάθω ο πατέρας σου τίποτα...» Υπογραφή: 'Ισίδωρος». (Με στόμφο). Θά φαντάζεσθε, βέβαια, πως αυτό το μπλιετάκι τώστειλαν σε καμμία μοδιστρούλα. 'Ε, λοιπόν, όχι, ήταν σταλμένο σε μία μορφωμένη κυρία της αριστοκρατίας, την κυρία δέ Καστελμαζόν. 'Τι διαφορά θέε μου, αυτή την αριστοκρατία, τι διαφορά! 'Ολοι τους, άνδρες και γυναίκες, εινε διεφθαρμένοι ως το κόκαλο!... Εύτυχώς αυτό το μπλιετάκι μου δίνει την ευκαιρία να μελετήσω από πολύ κοντά τη γάγγραινα αυτή που λέγεται αριστοκρατία και να γράψω το αριστούργημά μου!... Αυτό το μπλιετάκι μου επιτρέπει να μπω στους κύκλους της και να τους ψυχολογήσω πέρα-πέρα! Και λίγο να φανώ επιδέσιος, το μυθιστόρημά μου εινε έτοιμο κι' ελας!

ΣΚΗΝΗ 3η

ΕΡΡΙΚΕΤΗ, (μπαίνοντας). Σεις, κύριε με ζητήσατε; Μου είπαν, πως είχατε να μου κάνετε μία σπουδαία ανακοίνωση!

ΕΚΤΩΡ (δυσκολιγόμενος). Σπουδαιότατην, μάλιστα, κυρία μου. Είμεθα όλοι μας;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Ολομόναχοι.

ΕΚΤΩΡ.—Κανείς δεν μπορεί να μās άκούση;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Κανείς.

ΕΚΤΩΡ.—Και έχω την τιμήν να όμωλ στην ίδια την κυρία δέ Καστελμαζόν;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ, (μέσα της).—Θά εινε τρολλός, μου φαίνεται. Φθάνει να μην εινε επικίνδυνος (Δυνατά). Στην ίδια, κύριε.

ΕΚΤΩΡ.—Τότε μπορώ να μιλήσω. Μήπως κατά τύχην, έχασατε κυρία μου, ένα μπλιετάκι, που σας ενδιαφέρει πολύ;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Α, μου έπεσε, λοιπόν, στο δρόμο, και το βρήκατε σεις;

ΕΚΤΩΡ.—Μάλιστα, κυρία μου. 'Ιδού το.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο ήμουν στενοχωρημένη που δεν μπορούσα να απαντήσω, γιατί δεν θυμόμουν πειν την ώρα για το ραντεβού!

ΕΚΤΩΡ.—Στις τρεις ή ώρα, κυρία...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Α, το διαβάσατε;

ΕΚΤΩΡ.—'Αναγκαστικά, κυρία μου, για να μάθω τη διεύθυνσί σας. 'Αντελήφθη, βλέπετε, ότι επρόκειτο για ύποθεσι που σας ενδιαφέρει...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Παραπολύ, κύριε.

ΕΚΤΩΡ, (μέσα του).—Αυτό δεν εινε πειν ειλικρίνεια, εινε κυνισμός.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Λυπούμαι μόνον που έλάβατε σεις ό ίδιος τίν κόπον να...

ΕΚΤΩΡ.—Σε τέτοιου είδους υποθέσεις χρειάζεται προσοχή. Δεν ήμπορεί να έμπιστευθί κανείς εύκολα σ' ένα τρίτον... Καμμία φορά έσοπουν τα σκάνδαλα εκεί που δεν το περιμένει κανείς!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Εύτυχώς δεν υπάρχει φόβος σκανδάλου σ' αυτήν την περίπτωση.

ΕΚΤΩΡ, ('Ιδιαιτέρως).—Πάω, πάω, ντροφέ! Δεν την νοιάζει καίποτε!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Οπωσδήποτε εινάνατε πολύ καλά κύριε. Γιατί δεν ήθελα να μάθω κανείς τίποτε πριν κανονίσω τη θέσι μου!...

ΕΚΤΩΡ, (μέσα του).—Τι άδιαντροπία

Θέε μου!...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Δέν μου μένει, λοιπόν, κύριε, παρά να σας εχαρακτήσω άλλη μία φορά.

ΕΚΤΩΡ (μέσα του).—Διάβολε! Με διώχνει πολύ γρήγορα. Έν βέβαια μερικά κύρια σημεία για το μυθιστόρημά μου, που λείπουν, όμως, ακόμα ή λεπτομέρειες της περιπέτειας...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Αλήθεια, όμως, προς ποιόν έχω την τιμήν να όμωλ;

ΕΚΤΩΡ.—Είμαι ο κ. 'Εκτωρ Μπαλιγκόνων.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ, (εμπληκτική).—'Ο μυθιστοριογράφος;

ΕΚΤΩΡ.—Μάλιστα.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Α, τι ευχαρίστηση! Δεν θά φύγατε, όμως, τώρα πλέον έτσι! Πολύ ευχαρίστως θά σας κρατήσω λίγη ώρα...

Καθήστε, παρακαλώ, αγαπητή κύριε

ΕΚΤΩΡ, (καθήμενος, μέσα του).—'Οραία. Τώρα μπορώ να έλπιζω στην έπιτυχία!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Τι όραίο έπάγγελμα εινε το δικό σας!

ΕΚΤΩΡ, (με στονισμόν).—Λέτε;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Και τι ευχαρίστησις σας παρέχει! Τά θέματα σας θά βρισκατε παντού, στους δρόμους, στα σαλονά...

ΕΚΤΩΡ.—'Ω, ναί, έχετε δίκαιον!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Ετοιμάζεστε τώρα κανένα νέο μυθιστόρημα!

ΕΚΤΩΡ.—Μάλιστα, κυρία μου.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Και αν δεν είμαι άδιάκριτη, ποιά εινε το θέμα του;

ΕΚΤΩΡ, (μέσα του).—Τι διασκεδαστικό που είναι! Ποιά να φαντασθί ή καυμένη, πώς αυτή μου δίνει τώρα το θέμα! (Δυνατά). Εινε ή ιστορία μιας κυρίας της αριστοκρατίας.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Τι μίας;

ΕΚΤΩΡ.—'Οχι. Το μυθιστόρημά μου, βλέπετε, πρέπει να εινε παρμένο απ' την αληθινή ζωή!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Ω, αγαπητέ μου κύριε, εινε πολύ άδικος για μās και διαμαρτύρομαι εξ' ονόματος όλων μας!

ΕΚΤΩΡ, (μέσα του).—Διαμαρτύρεται και όμως έχει ραντεβού με τον κύριο 'Ισίδωρο στις τρεις! Τι περιεργη που εινε!

'Αλλοίμονο, ή αριστοκρατία μας έχει διαφθείρει περισσότερο από όσο έπεριμένα!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Μου επιτρέπετε να συζητήσω μαζί σας;

ΕΚΤΩΡ.—Πώς όχι; (Μέσα του και με ευχαρίστηση). Το μυθιστόρημά μου προχωρεί μία χαρά! Μία κυρία που έχει πέσει, μιλεί για τη γυναίκα της άρεσι! Τι όμορφο συγγραφικό κόλλο και έκ το φυσικό, μάλιστα!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Αφού βλέπετε με άμεροληψία πως όλες τις κατευθύνσεις, δεν πρέπει να προσέχετε μόνο μερικές διεφθαρμένες αριστοκρατίδες. Αυτές εινε πολύ λίγες!

ΕΚΤΩΡ.—Προσέχω σε όλες... Και να σας πω την αλήθεια, δεν πταώ εγώ αν κάθε φορά που προσέχω, μια την βλέπω ή... πεσμένη... ή έτοιμη να πέσει... Πήτε, επί τέλους, ότι τυχερό δικό μου εινε να τα βλέπω τα πρώτα τα έτσι...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Αν σας κατέβαινε, λοιπόν, ή ίδια να μελετούσατε και μίνα, τι θά βλέπατε;

ΕΚΤΩΡ.—Βλέπω από τώρα το βιβλίο που θα γράφα. Θέλετε να σας το διηγηθώ; Θά μου πητε έπειτα αν είμαι ακριβής; ή όχι;

(Μέσα του). Την αναγκάζω έτσι να μιλήσει χωρίς να θέλ!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Σύμφωνοι. Αυτό θά εινε πολύ διασκεδαστικό!

ΕΚΤΩΡ.—'Ηρώς μου, λοιπόν, εινε μία κυρία εύμορφη, χαρτωμένη, ντιστεγική, νεοτάτη... 'Όλα βοηθούν ως το να την κάνω εύτυχη... Η λατρεία που την περιβάλλει... ο θαυμασμός που έμπνέει... ή πολυτέλεια μέσα εις την όποιαν ζή... Μιλό σωστά, κυρία μου;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Προχωρείτε, παρακαλώ.

ΕΚΤΩΡ.—Εινε παντρεμένη, ίσως.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Η μάλλον χήρα.

ΕΚΤΩΡ.—Τόσο το καλλίτερο.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Γιατί;

ΕΚΤΩΡ.—Γιατί έτσι μπορώ ν' αφιερώσω όλο το πρώτο μέρος του βιβλίου μου στην ήρεμη και γαλήνια ζωή της. Δείχνω τη χήρα αυτή έτσι που ζή σύμφωνα με τα κέρια της, διαβάζει, ζωγραφίζει, παίζει μουσική, πηγαίνει ταξείδια, κάνει ευχάριστες γνωμίες...

'Όλα αυτά δυστυχώς συντελούν εις το να εινε άσυνήγητη για τη πτώσι της...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ, (ζωντά).—Δέν ύπάρχει, όμως, καμμία πτώσι, σας βεβαιώνω και παρακαλώ να με πιστεύετε!

ΕΚΤΩΡ.—Συγγνώμη. Και όμως, καίποτε, καίποτε, το πλέον ενδιαφέρον. Ένας άνδρας κατώφθως ν' αγαπηθί απ' αυτή. 'Ενέκρινον τους δισταγμούς της. Την κατέκτησε. Δηλώνουν τότε τα ραντεβού, τους περιπάτους με το άμαξι, τους φόβους της, τις άγωνίες της...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Λημονείτε, όμως, ως τί

ΤΑ ΠΑΡΑΘΕΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Σε μία φυλακή της Μαδρίτης, την «Πρότυπο Φυλακή» όπως την λένε, έπί της ολοκληρω έδεδίδετο μία εφημεριδούλα με τον τίτλο «Φουέρτζα» ή όποια στις άρχες μέν έκυκλοφορούσε μεταξύ των φυλακισμένων και του προσωπικού της φυλακής, άργότερα όμως απέκτησε συνδρομητάς και εκτός της φυλακής.

Διευθυντής της ήταν ένας διεθνής άπατεών, ό όποιος μλούσε κι έγραφε στην εντέλεια πολλές γλώσσες και ό όποιος έγραφε άφρα και χρονογραφήματα γαλλικά, γερμανικά, άγγλικά, ιταλικά και ισπανικά, δίνοντας έτσι στην εφημεριδοά—ή μάλλον στο περιοδικό γιατί έκυκλοφορούσε κάθε 15 και άλλοτε κάθε 20 μέρες—ένα διεθνή χαρακτήρα.

'Η «Φουέρτζα» τυπωνόταν με όραία καλλιγραφικά γράμματα και τα έχαραζε επάνω σε μία πέτρα κάποιος φυλακισμένος καλλιτέχνης χαρακτής, ό όποιος κυρόταν υπό το ψευδώνυμο «Καίσαρ». 'Επάνω στην πέτρα αυτή που χρησιμοποιε ως πιστόλι, ό Καίσαρ έχαραζε υπομονητικά το κείμενο των άρθρων των χρονικών, των ειδήσεων κ.λ.π. 'Ο διευθυντής, ό σχεδιαστής και ό συντάκτης του περιοδικού έμεναν όλοι σε ένα μεγάλο κελί, που οι άλλοι φυλακισμένοι το όνόμαζαν το κελί των «διανοουμένων».

Έννοείται ότι οι εκδόται δεν έβγαζαν την εφημεριδούλα τους από φιλοδοξία άλλα και για να βγάζουν τα έσοδά τους. Και έπειθ φρονιά το κυριώτερο έσοδο μιας εφημεριδοίς εινε ή άγγελίες όη ή τετάρτη σελίς της «Φουέρτζα» ήταν αφιερωμένη σε άγγελίες. 'Η τετάρτη σελίς της «Φουέρτζα» έπληροφορούσε λόγω χάρους εκτός της φυλακής αναγνώστες της ότι μέσ' την φυλακή λειτουργούσε πρότυπο καφενείο που έφτιαναν όμοιότατον καφέ και ψήνουν, ότι έπίσης, λειτουργούσαν στις φυλακές διάφορα έργα—ήματα με πρώτης τάξεως τεχνίτες, ότι ύπάρχον ακόμη τέσσερα ένεργοι φυλακισμένοι ζητούντες να πουλήσουν τα προϊόντα τους ή να τα ανταλλάξουν με άλλα των οποίων είχαν ανάγκη, λόγω χάρους παντόφλες με καφέ, πίστες με άσπροχρυσά κ.λ.π.

'Η άλλες τρεις σελίδες της εφημεριδοίς ήταν γεμάτες άρθρα περί ήθους, χρονογραφήματα, δηγήματα, ποιήματα, ειδήσεις κ.λ.π. και άρθρα ύπερ της μεταρρυθμίσεως των φυλακών έπί το καλύτερο και της καλλιτέρας χρησιμοποίησεως των φυλακισμένων.

Κάθε τόσο ή «Φουέρτζα» ένεργούσε μεταξύ των αναγνωστών της και από ένα δημοήγησιμα περί του πως γράφεται ή τάδε λέξις και ποιές εινε ή σημασίς της.

Ένας τόμος της μοναδικής στον κόσμο εφημεριδοίς αυτής σώζεται στο «Εγκληματολογικό Μουσείο» της Μαδρίτης.

Γιατί φαντάζομαι πως θάχη τύψεις αυτή ή δυστυχισμένη γυναίκα...

ΕΚΤΩΡ.—'Οχι, δεν έχει τύψεις...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Μά τότε θά εινε ένα άθλιο πλάσμα... 'Ελέγατε, όμως, ότι θά διηγείσθε την ιστορία μου, ένώ σεις έξεφύγατε...

ΕΚΤΩΡ.—Συγγνώμη, δεν έξεφύγα ούτε μία γραμμή...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Τι ελπίζετε, παρακαλώ;

ΕΚΤΩΡ, (μέσα του).—Τώρα εινε ή κρίσιμος στιγμή... Πρέπει να όμολογήσω! εινε ανάγκη να όμολογήσω! (Δυνατά με γλυκύτητα). Μη θυμώνετε, σας παρακαλώ... Μπορείτε να έχετε άπλυτον έμπιστοσύνη σε μένα... Ένας μυθιστοριογράφος εινε σάν έξομολογητής...

'Αν ή αλήθεια σας τρομάζει μπορούμε να βρούμε έλαφρυντικές περιπτώσεις...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Μά δεν έχω ανάγκη από έλαφρυντικές περιπτώσεις εγώ! Θέλετε να γράψετε ένα μυθιστόρημα για μένα; 'Ακούστε, λοιπόν, την αληθινή ιστορία μου... Μία χήρα κυρία κατοικεί με το παιδί της και με τον πατέρα της... Περιποιείται διαρκώς τον πατέρα της και άνατρέπει το παιδί της. Την ήμερα κάνει μάθημα του μικρού. Το βράδυ παίζει μεζίκι με το γέρο... 'Η ιστορία αυτή έλαυλαμβάνεται ή ίδια κάθε μέρα...

ΕΚΤΩΡ.—Και έπειτα;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Επειτα δεν έχει, σας βεβαίω!

ΕΚΤΩΡ, (δυσφορών).—Θέλει να μου κάνει την τιμήν, σε μένα όμως, δεν περνούν αυτά... Έμπρός, λοιπόν, άς τελειώνουμε μίαν ώρα γρηγορότερα... (Δυνατά). Μά πως θέλετε να με κάνετε να πιστένω, εγώ που έδιάρσα το μπλιετάκι... Και ό 'Ισίδωρος; Τι δουλειά έχει ό 'Ισίδωρος; Και το ραντεβού μέσα στο άμαξι;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ, (σκαμμένη στα γέλια).—'Α, τα έδιάρσα, λοιπόν, όλα και έπιστέφω... Πηγαίνει στο γραφειάκι και πέρνει την έπιστολή που είχε άρχισει. 'Ιδού τι του έγραφα του 'Ισίδωρου... Μή διατάξετε, διαβάστε, το δέλω!

ΕΚΤΩΡ, (αφού έδιάρσα κατάπληκτος).—Δέν εινε δυνατόν!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Επιστέφω, λοιπόν, τώρα;

ΕΚΤΩΡ.—'Α! 'Όποτε ό 'Ισίδωρος... εινε θεός σας;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Αδελφός του πατέρα μου, φίλτατε κύριε...

ΕΚΤΩΡ, (έξω φρενών).—'Όποτε, σάν να λέμε, είσαστε τίμα γυναίκα!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ, (του δίνει με χαμόγελο το χέρι της).—Τό κατάρβη! επί τέλους;

ΕΚΤΩΡ, (με άπελπισίαν).—Κρίμα στο αριστούργημά μου!...

Ζυλιέν ντε Τυρίκ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΤΗΜΕΝΗΣ

'Απόψε κορό έκαμε, κορό και τραμοντινάνα κι' έχονοστήκαν τα βουνά παχίστηκαν κι' οι κάμποι και σεις περβολάκια μου μη πολυπαχισθήτε γιατί έχασα τον αγαπώ, το ψεύτη της αγάπης π' όταν με φίλιε μούλεγε πάντα θά μ' αγαπάη και τώρα μ' άπαρηγόησε σάν καλαμιά στο κάμπο όπου της κόβουν τη κορφή κι' ή καλαμιά πορμένει. Σε τι τραπέζι κάθεται, σάν που τρώγει και πίνει ποιανής τά χέρια των κερνούν και τά δικά μου τρέμουν ποιανής τά μάτια των κοιτούν και τά δικά μου κλαίει...

Η ΓΙΕΡΔΙΚΑ

Μιά πέριδικα καυχίθηκε σ' άνατολή και δύση πως δέν εφύγθη κυνηγός στα δίχτυα να τη βάλει. Τάκουσαν ένας κυνηγός κι' έβαλε κακή γνώμη σ' έστισσε βόδια στα γαλά και έσβερα στα δένδρα τα δίχτυα τα μεταξωτά στες κήδες τες βουσσώλες. 'Εκει που πήγε για να πιή, να λούση τα φτερά της έμπλέχτηκεν ή πέριδικα σε μεταξένιο δίχτυ. — Πέριδικα που καυχίθηκες ήρδες το κυνήγό σου. — Άδωσ με κυνηγώρη μου, να σου γλυκολαλήσω γιατί το δίχτυ μ' έσφιξε κι' εγώ δική σου θάμαι. Την πίστευαν ό κυνηγός κι' ή πέριδικα πεταί. Φωτιά σε κάνη, κυνηγέ, φωτιά κι' άς σ' άβρολώση όπ' άφησε τη πέριδικα να κελάδω σ' άλλους.

ΠΙΘΟΟΣ

Διφυών οι κάμποι για νερά και τα βουνά για χιόνια και τα γεράκια για πουλιά κι' εγώ Δέσπω μ' για σένα. Σύρε να πής της μάννας σου να μη με καταριέται τι θά την κάμω πεθερά, τι θά τη κάμω μάννα στη κόρη της τη δεύτερη, σ' έσε τη μανρομάτα πώχεις το μάτι σάν έλθα, τά φρύδια σάν γαϊτάνι πώχεις τα ματωτάινουρα σάν φράγκικο δοξάρι. Το χέρι σου το παχουλό, τ' άσπρο και το δροσάιο να τόχα για προσκέφαλο σ' ένα μαρμαροβόθρι να σε χορτάσω φίλημα στα μάτια και στα φρύδια, χαμήλωσε το φέσι σου και σήκωσε τα φρύδια να μη φανούν τα φίλια να μη σε καταλάβουν και σε έζηλευνουν τα πουλιά της άνοτης τ' άηδόνια και σ' άπεικάση ό Βασίλης και σε έζητησι ταίρι.

Η ΒΛΑΧΑ

Θέλουν ν' άγρίσουν τα κλαδιά κι' ό πάγος δεν τ' άφνει θάλα κι' εγώ να σ' άρνηθώ κι' ό πόνος δέ μ' άφνει το χέρι σου το παχουλό τ' άσπρο και το δροσάιο να τόχα για προσκέφαλο τρεις μέρες και τρεις νύχτες να το χορτάσω φίλημα να το χορτάσω χάδια. Κι' έσύ μου φεύγεις, Βλάχα μου κι' εγώ τι θά νά γίνω σε μία οαυόλα θ' ανεβώ να καθώμαι, να κλαίγω να κάμω λίμνη κλαίωντας, να βγή μία κούα βούση ν' άρχωντ' ή άσπρες για νερό ν' άρχωντ' ή μανρομάτες ν' άρχωντ' κι' ή Βλάχουλα μου να την σκονοπιτίσω!... (Έκ της συλλογής του κ. Αιμ. Πτολεμαίου)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

'Αφού καθείς μας πέρασε μία ξέχωρη ζωή και έει με την άμνηση σκιών πουχουν πεθάνει, για τη ναυαγισμένη μας και πένθημη ψυχή ό έρωτάς μας το ήσυχο άς εινε το λιμάνι. Τα χάρια μας αν δεν μπορουν τη μέθη να μās φέρουν άς έξορουν, σκαλίζα κι' άργα να νανουρίζουν κι' ό ένας του άλλου άς σέβεται τη σιωπή, τις ώρες που σ' άφνη, στοχαστικές, στο παρελθόν γυρίζουν. 'Ας είμαστε σάν άδελφός και άδερφή που ζούμε στο πένθημο το σπίτι τους γέροι και ξεχαμένοι και που κανείς τους τίποτα πλέον δεν περιμένει ήρεμη κι' εύσυνείδητη ή αγάπη μας άς εινε και στες ψυχές μας τις χλωμές άχτίδες της να χύνει σάν ένας φθινοπωρινός ήλιος ή Καλωσύνη.

Κώστας Ουράνης

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΟΙΟΝ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ;

Τη στιγμή που αρχίζει η ιστορία μας, η Λουσέτ Νορμεί, η μικροσκοπική αυτή κουκλίτσα με τα κατάντα μαλλιά και τα γαλανά μάτια, είχε τρεις άκριβως θαυμαστά. Μπορούμε μάλιστα να πούμε το μικρό τους όνομα: ο πρώτος λεγόταν Λουκιανός, ο δεύτερος Ροβέρτος και ο τρίτος Ζάν. Ήσαν 'οι τρεις μελαχροίνοι. Ο ένας δεν έμοιαζε καθόλου του άλλου, και όμως και οι τρεις τους ήταν όμοιοι και καλοφτιαγμένοι. Ήσαν έξισον πλούσιοι, καλοί, εύθυμοι, πρόθυμοι. Κανείς δεν ξεπερνούσε τον άλλο 'ο' ένα όποιονδήποτε φυσικό ή επίκτητο χάρισμα. Και όσο για εξυπνάδα—Θεέ μου!... Η θεία Πρόνοια είχε φροντίσει να προικίσει και τους τρεις με την ίδια δόση ευφυΐας.

Η έκλογη λοιπόν μεταξύ των τριών αυτών νέων ήταν πολύ δύσκολη, γιατί και οι τρεις τους, επαναλαμβάνουμε, είχαν τα ίδια φυσικά και σωματικά προτερήματα. Και η φτώχεια Λουσέτ βρισκόταν σε τρομερό δίλημμα. Και τους τρεις τους αγαπούσε. Μά ποιών να διαλέξει απ' τους τρεις; Γιατί τον Λουκιανό και όχι τον Ζάν; Γιατί τον Ροβέρτο και όχι τον Λουκιανό; Γιατί τον Ζάν και όχι τον Ροβέρτο; Κατά τι ο ένας υπερέφερε τον άλλον;

— Ένα απόγευμα του 'Ιουλίου, οι τρεις νέοι πήραν τη Λουσέτ να πάνε να κάνουν μια βόλτα στο βόρκα στο Σηκουάνα. Έκει όμως που άποθανύσαν την καταπράσινη άκροποταμιά, η βάρκα έγειρε απ' το ένα μέρος και, μπλύν! η μικροσκοπική κουκλίτσα—για τη Λουσέτ πρόκειται—βρέθηκε μες στο ποτάμι. Και θά πνιγόταν ασφαλώς, αν δεν ήταν εκεί ο Λουκιανός να τη σώσει. Έγνοείται πως και ο Ροβέρτος και ο Ζάν έπεσαν άμεσως στο ποτάμι να γλυτώσουν το θανάτο τους. Ήνα όμως, μά ή τύχη θέλησε ώστε ο Λουκιανός να προλάβει να πάρει την νέα απ' τα μαλλιά και να την τραβήξει στην ξηρά. Τρεις μαζί δεν μπορούσαν βέβαια να την σώσουν.

— Σ' ευχαριστώ, καλέ μου φίλε. Ποτέ δε θά το ξεχάσω πως σου όφειλω τη ζωή. Είπε η νέα στον σωτήρα της όταν συνήθε και άνοιξε τα μάτια της. Ο τρόπος μάλιστα με τον οποίον του έσφιξε τα χέρια, του έδωσε πολλές ελπίδες. Οι άλλοι δύο νέοι πήγαν να σκάσουν απ' το κακό τους. Και, χωρίς να όμολογήσουν τίποτα, είχαν πεισθεί από κείνη τη στιγμή πως είχε χαθεί πιά κάθε ελπίδα γ' αυτούς και πως η τύχη είχε αποφασίσει ποιος θα γίνει σύζυγος της Λουσέτ.

Μά ή τύχη, ως γνωστόν, είχε πολύ πονηρή. Την επομένη του δραματικού περιπάτου με τη βάρκα στο Σηκουάνα, έπιασε ξαφνικά τη νύχτα, φωτιά στη βίλλα όπου η Λουσέτ έμενε μόνη.

Ο Λουκιανός, ο Ροβέρτος και ο Ζάν καθόνταν εκεί κοντά. Ωστόσο, ο Ροβέρτος ήταν εκείνος που αντιλήφθηκε πρώτος τη φωτιά. Έτρεξε άμεσως εκεί. Η Λουσέτ καθότανε στο άνω-άνω πάτωμα και τ' άποκάτω διαμερίσματα ήταν γεμάτα φλόγες. Η νέα είχε βγή στο παράθυρο και ζητούσε απελπισμένη βοήθεια.

Ο Ροβέρτος έδωσε, στην κρίση αυτή περίπτωση, θαυμαστό δάρος. Πήρε μια μεγάλη σκάλα, σκεπάστηκε με ένα βρεγμένο σεντόνι, ανέβηκε ως το δωμάτιο της Λουσέτ, την πήρε στην αγκαλιά του σαν πουπουλό και ξανακατέβηκε με το πολύτιμο φορτίο του.

— Δεν ξέρω πως να σ' ευχαριστήσω, καλέ μου φίλε, του είπε η Λουσέτ, μόλις συνήθε. Μά δεν απόσωσε το λόγο της γιατί θυμήθηκε πως ήταν έτοιμη να επαναλάβει τα ίδια λόγια που είχε πει την περιουσία μέρα στον πρώτο σωτήρα της. Κοκκίνισε λοιπόν 'ο' έσφιξε με' ευγνωμοσύνη τα χέρια του Ροβέρτου, ο οποίος είχε κοκκινίσει επίσης από πολύ 'από την ιδέα...

Ο Ζάν, ο άτυχος ο Ζάν, είχε στην άρχη την ελπίδα πως κάποια καινούργια καταστροφή θ' άπειλοθεσε τη Λουσέτ, για να του δοθεί η ευκαιρία να τη γλυτώσει από βέβαιο θάνατο, και να μην ύπολειφθ' των άντιπάλων του. Και επειδή οι έρωτευμένοι δεν άμφισβάλουν για τίποτα, ο Ζάν ήταν βέβαιος πως έπρόκειτο να συμβή τοιάχον σεισμό ή κατακλιισμό. Μά ή μέρες περνούσαν χωρίς να συμβή τίποτα το εξαιρετικό, χωρίς δυστυχώς κανένα κίνδυνο ν' άπειλήσει τη

Λουσέτ!

Στο μεταξύ αυτό η Λουσέτ Νορμεί είχε χάσει την παρθένη θύμια. Κάποιος έλαφρός πέπλος μελαγχολίας σκέπαζε τα χαρακτηριστικά του προσώπου της.

— Η παρουσία μου θά την πειράξει, έλεγε από μέσα του ο Ζάν, ο οποίος απ' τον καιρό που την είχαν σώσει οι δύο άντιπάλους, από βέβαιο θάνατο, ντρεπότανε πιά να τους κάνει παρέα, απ' την καταλάβει πως σκεκότανε πολύ πιο χαμηλά απ' αυτούς. Ήταν παρείσακτος στον κύκλο τους, σκεφτόταν. Καίρως είχε πιά 'ο' αποσιγήθ' και να τους αφήσει το πεδίο ελεύθερο.

Όταν έλαβε για καλά τη θλιβερή αυτή απόφαση, έπιασε ένα βράδυ τη Λουσέτ και της είπε με μπερδεμένα λόγια πως θύμωσε επειδή δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα γ' αυτήν, κλπ.

Φαντασθήτε όμως την κατάληξη του όταν ελθε την Λουσέτ να τον άγκαλιάσει δυνατά, να του χαϊδέψει τα μαλλιά και να τον πει με τη γλυκειά φωνή της:

— Μά έσας αγαπάω εγώ!... Στην άρχη νόμιζα πως αγαπούσα τον Λουκιανό και ύστερα το Ροβέρτο, επειδή μου έσσαν τ' ζωή. Μά κείνον που αισθανόμουν γ' αυτούς ήταν όπλως ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης. Έσας όμως αγαπάω να σ' αγαπάω πραγματικά απ' τη στιγμή που σ' έδωσα να σ' άκουσε ο μαν' άκου, μακριά μας μελαγχολικός και λυπημένος. Σ' άγαπάω για τον πόνο που διάβασα στά δακρυμένα σ' μάτια, για την ύποταγή σ' ες. Σ' αγαπώ, Ζάν!... Σ' αγαπώ, τρελλά!... Θέλω να είμαι ευτυχισμένη!... Άντρε, μου!... Χρυσέ μου!... Άλλ'... Ντεφώ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο «ΜΠΑΛΑΟ» ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Στην 'Αμερική άφθονο είναι τα τελευταία μια κινηματογραφικά ταινία με τον τίτλο: «Ο πόνος που μιλεί», ή οποία είχε μεγάλη επιτυχία.

«Υστερ' από την επιτυχία αυτή, όλες ή 'Αμερικανικές εταιρείες άρχισαν να γυρίζουν ταινίες με πρωταγωνιστές πηχόνους. Άνάμεσα στα άλλα έργα που έτοιμάζονται, είναι και ο περίφημος «Μπαλαό», το μυθιστόρημα του Λερό, που έμμοιεύθηκε στο «Μπουκέτο».

Ο 'Αμερικανός σκηνοθέτης Ρόσα Ρόσον, ο οποίος θα γυρίσει την ταινία αυτή, έδωσεν έλευθ' να βρή τον ήθοποιό που θα παίξ' τον όλο του Μπαλαό. Στην άρχη σκέφθηκε να προσλάβ' τον Ζακ Λαγόν, που είχε παίξει και στον «Πήδηκο που μιλεί». Ο Πήλος αυτός καλλιτέχνης, όμως, είχε εν τω μεταξύ έπιστρέψει στην πατρίδα του. Έσκέφθηκε τότε να προσλάβ' τον 'Αμερικανό καλλιτέχνη Μπλου Μοντάνα, που είχε παίξει δύο μεγάλους ρόλους: τον Πήδηκο στον «Αντίζηλο των Θεών» και στον «Χαμένο Κόσμο».

Ο ήθοποιός, όμως, αυτός ήταν άγκαζαρισμένος άλλω. Ο 'Αμερικανός σκηνοθέτης, τότε, ύστερ' από πολλές προσπάθειες, έδιάλεξε τον έξ επαγγελματία παλαιστή Γεώργιο Κοισιόρη, ο οποίος άρχισε κι' όλες τις πράξεις του και φαίνεται ότι θα είναι πηχόνος πρώτης τάξεως! Προβλέπεται, μάλιστα, ότι θα δημιουργήσει μαν' μεγάλην ειδικότητα στον κινηματογράφο σε ρόλους πηχόνων.

Όπως δείχνει το όνομά του, ο καινούργιος αυτός καλλιτέχνης του κινηματογράφου είναι Έλληνας χωρίς άλλο. Άποδεικνύει έτσι, ότι ο διαβολέμενος Ρωμηός κατορθώνει να χώνει την μύτη του παντού και να ξεφτυλώνει εκεί που δεν το περιμένει κανείς.

ΤΟΥ ΒΛΑΣΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

Ο μ' πλατωνικός έρωτας είναι ηλεκτρισμός παγετόμενος εκ της επιτριβής δύο έπιδερμίδων. Άφου άνατρέφουν ίππους, όλους μες, άντρες, άποδορμίας, άφου άνατρέφουν βόας, όλοσφάκας, διά τάσφαγια, διατί να μη δυνάμεθα να άνατρέφουμε και πτηνά, όλους ζήλων, δια τήν άναμνησιν.

ΕΠΑΝΟ ΣΤΟ ΓΟΛΓΟΘΑ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Παγκράτια. Νερά και πουλιά ταίριαζαν μια χρυσταλλένια ποταμιά, άβυσσος σιά στο μυσόφωτο ή Μαγδαληνή, βαστώντας απ' από τη μαχαίλη της αλαβάστρινον άμφορέα, γεμάτο μύρα, τρυπώσε μανοντιμένη για την περνούμενη σπονδή στον τάφο του άδαν' Μνηστήρα. Τά σαντάλια της ήταν μουσκεμένα στην πρωινή βροχή και στά χιονάτα ποδαράκια της είχαν κολλήσει ύγρα, πράσινα φυλλάκια τριφυλλίου. Τ' αυγάνα όλη έφαιναν το κορμί της, πορφυρά και ξυπνούσαν ή μουσοκισμένη άκόμα σκέψη της, πιά με τον άνειπτο πόνο. Θυμάταν... Όλες τις μέρες, που τον έλπιζε στον θείο κήρυγμα του, ταπεινή σκλάβια στά μάγια της μορφής του και της λαλιάς του, ούτε στιγμή δεν έσπαρμα την ημάτι του έλάνω της, ούτε μιά φορά δεν έπρόφεραν τά πάλι τον τόνομά της, ούτε μιά λέξη δεν της είχε. Ναι... ήταν μιά άκαμψη έταρα που έπυχε πουλήσει την άγάτη της στους γλεντοκοπούς κάθε φηλής. Μά την ώρα που τ'ό μανασμένο ποτάμι του έπαιζε όλην, που διπλούσε το αίμα του 'Αδού, τον άπασε και τον έφερε προς το Γολγοθά, όί καλοί του μαθητές τον είχαν έφυγει, τον είχαν άρνηθ'ό. Μόνο αυτή ή κολασμένη, ή γυναίκα της καρπιάς, άφηγόντας τη χλεύη έτρεχε πίσω του, σπαράζοντας τα πόδια της. Τότε για μιά στιγμή έλαμψε 'Εκείνος έστρεψε το πρόσωπό του και την είδε. Πόσο στοργικά και πόσο πονεμένα την άγκαλιάσε ή ματιά του! Δεν την περιφρονούσε λοιπόν ο ξανθός 'Αδ'ό! Ίσως κάτι πειδ' πολύ... Ίσως την... Άλλά δεν τολμούσε ν' άναμνησθ' τη σκέψη της. Ένοιωσε πως ήταν τόσο άγνόος, τόσο κολασμένη... Και ήταν 'Εκείνος τόσο άγνός...

Όταν έφτασε βρήκε την πέτρα κυλισμένη και τον τάφο άδειο. Πού ήταν οι Ρωμαίοι στρατιώτες κουβαλασμένοι κοιμούνταν στον έλκαστο ύπνο του μεθυσμένου. Άπό τον τάφο, που έλασσε τον έλκαστο άφρα άναδίνονταν και πλημμύριζε τον πρώτον

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΟΙ ΞΑΝΘΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΛΛΟΧΡΟΙΝΕΣ

Φαίνεται πως το ζήτημα των μελαγχρινών και των ξανθών γυναικών θ' άπασχολεί άπ' πολύ τον κόσμο. Τελευταία στην 'Αμερικανικήν κινηματογραφικήν πολλή Χόλλυγουντ, το ζήτημα αυτό πήρε μεγάλες διαστάσεις. Οι φωτογράφοι, οι κινηματογράφοι διατείνονται ότι για να παρθ' μιά ταινία στην οποία ή πρωταγωνίστρια είναι ξανθή, απαιτείται διπλός χρόνος και κόπος απ' ότ' χρειάζεται για μιά ταινία στην οποία πρωταγωνιστεί μιά μελαγχρινή, κι' αυτό έξ αίτίας του χρώματος των ξανθών υαλλιών!...

Σημειώστε τώρα σχετιώς ότι υπάρχει πληθώρα ξανθών άστέρων στον κινηματογράφο. Τι θά γίνει λοιπόν; Θά τεθούν εις άρχη-σίαν οι ξανθοί άστέρες; Δεν το πιστεύουμε...

Η ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Οι Γάλλοι όμολογούν μόνοι τους, πως είναι ένας από τους πειο άγρομάτους λαούς του κόσμου.

Άπ' τους κληρώτους που κατατάσσονται στο στρατό, το ένα τρίτον είναι άγρομάτοι. Τ' αυτό άναγκάσθηκαν στα διάφορα στρατιωτικά συντάγματα να έδωσαν πόθεντα δημοτικά σχολεία, για να γυρίσουν τουλάχιστον στον τόπο τους, όταν άπολυθούν οι στρατιώτες γνωρίζοντας άνάγνωση και γραφή.

Οι Γάλλοι για να δικαιολογηθούν, άποδίδουν την μεγάλη αυτή άγροματότητα στον Πανευρωπαϊκό πόλεμο. Γιατί οι σημερινοί κληρωτοί, όταν άρχισ' ο πόλεμος ήταν μόλις έξ έτών, ήσαν δηλαδή στην έποχή των έπρόκειτο να φοιτήσουν στα σχολεία. Και σε μιά τέτοια έποχή ποιος καθόγαν να σπουδάσει για γραμματα!

ΕΟΡΤΗ ΕΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ!...

Το Πασχαλινό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» Πανηγυρικών με τετραράχμιον καλλιτεχνικών έξοφυλλον, σε πολυτελέστατο χαρτί, πενήντα δύο σελίδας, θαυμαστάς εικόνες, υπέροχον ύλην!

Το πολυτελές αυτό φύλλον του «Μπουκέτου» θά κυκλοφορήσει την Κυριακήν του Πάσχα. Θά περιλαμβάνη δηλαδή ένα έκτακτον τεύχος επ' ευκαιρία του Πάσχα και το κανονικόν τεύχος της έβδομάδας του Θωμά, σύνθετος θά πωληθ'ό μόνον το διπλό αυτό φύλλον αντί δραχμών 5... Τά κατόπιν τεύχη θά πωλούνται στην συνήθισμένη τιμήν 2.50 έκαστον.

Το πανηγυρικόν αυτό φύλλον του «Μπουκέτου» έκτός της άλλης άφθόνου, τερπνής και έλκετικής συνεργασίας θά περιέχ'ό διηγήματα και άλλην συνεργασίαν των κ. κ. Μακάριου, Χρηστοβασιλή, Λάφρη, Αιμιλίας Στ. Λάφρη, Σταμ. Σταματίου 'Ηλ. Βουτιερή, Κ. Φαλπίτης, Αδ. Δογάνη, Χάρη Σταματίου κ.λ.π. Έπίσης στο φύλλο αυτό άρχίζει το έρωτικότατον, τρομακτικόν και περιπετειώδες μυθιστόρημα.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ήως του μυθιστορησμένου είναι ένα άληθινόν φάντασμα!... Άγρομάτοι έλοι το Πασχαλινό «Μπουκέτο». Πενήντα δύο σελίδες Πέντε δραχμάς!... Κι' αυτό έκτάκτως επ' ευκαιρία του Πάσχα...

"Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαίωματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε δεν λαμβάνεται διπ' όφιν."

Τέλην 'Αρετοπούλου. Λάρισα.—"Οχι τόσο επιτυχής το αποτέλεσμα. Η φωτογραφία της Μητροπολίτιδος της Λαρίσης εξαίρετος είναι. Συγχαρητήρια στον κ. Γεω. Λαφονόπουλο, θα την δημοσιεύσουμε στην πρώτη ευκαιρία που θα μας δοθεί. Ητσιμάννην και Βλάχον, Πάτρας. Το δημοσίευσε εδώ αν και μάς μιμνήσεται φάσμα. Ίδου:

"Κύριος εβδομηκοντούτης ατόχος περιουσίας (800.000) δυνάμεων χιλιάδων δραχμών και μη έχων ούδενά συγγενή, ζητεί νέον και νέαν της άρεσκείας του εξ όλης της Ελλάδος όπως τους ένώνη και καταστήσει τούτου νομίμους κληρονόμους του. Άπενδυθησθε, δι' επιστολής όρίζοντες ήλικίαν και διεύθυνσιν σας επισυνάπτοντες και την φωτογραφίαν σας ήτις μετά την έκλογήν θα σάς επιστραφή. Είς κ. Κτισιμάννην και Βλάχον: Γεωκοστούλου και Κανακάκη 111 Πάτρας."

Άντ. Πουλήν. Κέρκυρα.—Το παραμύθι σας γραμμένο κ' από τις δύο πλευρές του γάμου. Έλπιω ότι τόσο επιτυχής. Στείλτε τίποτε άλλο λαογραφικόν αν έχετε. Η. Παπακωνσταντίνου, Λαμία. "Η άρεσκεία της σας όχι ενδιαφέρουσα. Μπορεί να περιέχει κίνησιν, όνόματα και τόποι ότα. Τα βιβλία πρέπει να τί στείλετε έδώ να τα δοίμε και να τα διατυμώσουμε. Ο. Δικαστήριον, Ρόδον. Φύλλον έστάλη. Προς έγκρισιν ψευδώνυμου πρέπει να σταλούν δυο. Σ. Ζ. Παρά. Ένταύθα. Το ποίημά σας πολύ σπατακτικόν. Το δημοσίευσε εδώ διά να το μελετήση ή περί ής ό λόγος ασπαστος και να συνηντηθί:

Μοιάζουν το προσωπό σ' του φεγγαριού
Τά μάτια σου τόν ήλιο

Μοιάζ' ή φωνή σου τ' άη-
[δονίου]

Και τα μαλλιά σου τόν τυρ-
φύλλιο.

Ταιριάζει το φόρεμά σου, με
τόν ουρανό, τή νύχτα όπως
[φαντάζει!]

Με την τρελλή άστροφεγγιά
Είσιαι γαρφαλένια όμορφιά

"Αχ! το χαμόγελό σου πόσο
[μ' έπηρεάζει]

"Ω, παύσε! πάυσε να μου
[χαρίζεις]

Για μία στιγμή χαμόγελα,
[κ' ύστερα να με βείξης]

Πάυσε να περιπαίζης,
Με τή φωτιά μου τήν καρ-
[διά]

Ευχαριστήσαι στό μνήμα να
[μ' έφέρης;

Δέ σούφταιξα σε τίποτε, ά-
[φορηγί, δέ σούδωκα καμμία.

Βαράβαλ. Λαρυσιδά-
κη, Ηράκλειον (Κρήτης). Στείλτε
μας ταχυδρομικά τον κατάλογον

των βιβλίων τα όποια διαθέτετε
για ν' έδωμε αν είναι κατάλληλα

για μας ή όχι. Α. Μακρήν. Βο-
στώνη (Η.Π.Α.). Σας ευχαριστού-

μεν πολύ για τα δομιά σας λόγια.
Τό κομμάτι όμως που μεταφρά-

σατε σπερμαίον γενναίου ένδια-
φέροντος. "Αν ναν Κελιντ-
[ό γ λ ο υ, Κων]πολιν. Είσατε π-

ρα πολύ οφειμένη, όπως καταλα-
βαίνουμε άσ' αυτά που μάς γράφε-

τε. Και, έχετε, ό ρωμαντισμός έν
έχει πόσην στην εποχή μας. "Η-

ταν φρονίτο το παρελθόντος αιώ-
νος. Προσπαθείτε να πείσετε τα

πράγματα θητικότερα και πιο ά-
νθρωπα, μόν άπελπίστε. Το ποίημά

σας είνε άτεχνον. Φαίνεται πως
δέν έχετε έδώ τον κανόνος

της στιχομωχίας. Με γ. Θεοφάνη
νίδη. Σάμον. Άφού ποθείτε να

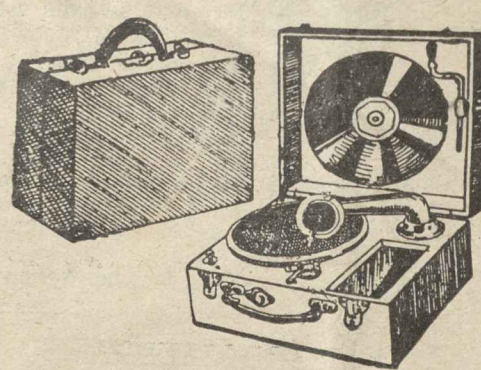
διαβάσετε τό ποίημά σας "Φοτιάς"
στις σελίδες του "Μπουκέτου" τό

δημοσίευσε έδώ για να μη σας
χάλασουμε τό χατίρι και για να...

ευχαριστήσμε και τους άλλους
σε άναγνωστές

Μεσ' στήν βραδυά τή βα-
[θυσία σιγή]

φωτιά, άκούεται να λέη μία
φωνή

ΤΑ
ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
STARR
MASTERTONE
ΕΙΝΑΙ

άπό άπόψεως τιμής ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ και άπό άπό-
ψεως ποιότητας ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΡΧΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ STARR

ΑΘΗΝΑΙ: Στοά 'Αρσακείου 12. Τηλ. νέον 8-31

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: 'Οδός Φίλωνος 48. Τηλ. νέον 10-26

άνδρες γυναίκες τρέχουν φοβισμένοι
άπό τόν τρέμο λές και είνε άγριέμενοι.
Τό σπίτι του φτωχού πιάνει φωτιά
του χάλασε με μιάς τή φωτιά του τή φωτιά,
σάν άνθος νάταν άπωλέσθη
σάν φωτεινή λαμπρά έσβέσθη.

Σάν τά πουλιά που χάνονται στή κάμφο και νάταν
έτσι χαθήκανε με μιάς όλα τά όνειρά του
βαρεία κοιμάται ό γέροντας και στην όσσην
[τή στιγμή]

ζητεί να πάη γρήγορα στόν ύπνιστο κρητή.

Ν. Βασιλειάδην, εις άσχ. Θεσσαλονίκην. Εύχαριστούμε πολύ, όσον
χώς όμως τά βιβλία που διαθέτετε δέν μάς χρειάζονται. Εύ γ. Παπα-
γίου, Πειραιά. Το ποίημά σας πολύ άρρωματικόν, θα δημοσιεύσει με
λίαν άρρωματικόν, με την όποιαν τό χαρακτήριζουμε, και, ίσως
τό θεωρείτε ως πολύ άρρωματικόν. Και όμως είνε ρωμαντικόν, και
ρεαλισμός είνε άπιδανός και κατά βάσιν ψευδής δέν είνε άλλο παρά
τισμός. Α. Σ. Ζ. Πειραιά. Δημοσίευσε έδώ τόν έμμετρον κατά τόν
λίβελλον σας, με την έλπίδα ότι δέν θα μάς παρεξηγήσουν οι άναγνώ-
στες, άφού, άλλωστε, θα γράσουν κ' ατίς με αυτόν.

Γυνή είνε τό δάγανον
τού πονηρού διαβόλου,
πιστός αύτού έτελεστής
άνεξαρτήτου όδλου.
Ευθύς ως έγεννήθηκε,
κ' άπ' τόν Θεόν έπλάσθη,
ως σύντροφον αιώνιον
τόν Σατανά ήράσθη.
Και άπό τότε πάντοτε
μαζί τόν διαμείνει
ήνα σκορπίζει έριδας
ή τριστακαράμενη.

Ξένον, Ένταύθα. "Μας έστειλάτε συγχρόνως δεκατρία ποίηματα, (όποια
ρόν δηλαδή ποιητικόν συλλογήν. Δέν μάς λυπηθήκατε διόλου... Επειδή
επ' όσον όσον με αυτά και διά να εύθυμίσουν και οι άναγνώστες δημοσίευ-
σε έδώ μερικά τετράστιχα τούς

Φυτά και ζώα ν' αγαπάτε
γιατ' είνε σύντροφοι πιστοί
ποτέ έκείνα μόν κτυπάτε
γιατί θα μείνεται γυμνοί.

Κωνσ. Σκενδέρη ντίως βουλευτήν Κορινθίας. Ένταύθα. Στείλτε
με θερμός για τας πληροφορίες πουτέχατε την καλοσύνην ήτις
με τον μισήλημον τοι πα-

φίμον άγγλον πολιτικό Νικη-
[ε]. "Εμείς τό σχετικό κομμάτι
έπείσαμε διά την άπορριπ-

τικήν βιογραφίαν του Νικη-
[ε] την όποιαν έγραψε ό δάσκα-
[λος] Γάλλος συγγραφέας Άνρί Μ-

ρουά, ή όποια θεωρείται ως
όρατοστέρα βιογραφία περί
[ε] δός, που έγραψα από άποψη

ό Μουρού δέν έστε ίσως ελά-
[την για τό μισήλημον τοι Νι-

ραέλι, θεωρήσας ίσως τό ποίη-
[μα] λυτουμερικό! Το σχετικό
[μα] μισήλημον τοι Νικη-

άνιδοντο που μάς στείλατε τό
[μα] δημοσίευσε έδώ

"Κατά τό 1859 είνε μάς
συζητήσιν στή Βουλή των
Κοινοτήτων περί της έ-

τερικής πολιτικής της
[ε] γλίας, εις την όποιαν
[ε] ποιος φιλέλλην βουλευτή

συνήγορος θεώρησε κατά-
[μα] τό "Ελληνικό δικαίον"

στήσας όπως προσεγγί-
[ε] εις την "Ελλάδα και ή
[ε] σαλία μετά της "Ελ-

μισέλλην Πρόεδρος της
[ε] βερνήσεως Νικολάου, άνα-
[ε] πας τόν ήρωα, είπα:

"Υπό τίνων συν-
[ε] ρείτε; Ποίους θέλτε να
[ε] μεγαλώσωμεν; Τούς "Ελ-

νας; Μα αυτό άπό τάς
[ε] που είνε άκόμα και με-
[ε] φτα έρχονται και με-

νάνον στα συνθήματα
[ε] "Αν τούς μεγαλώσωμεν
[ε] τούς ένισχύσωμεν δέν

τάσσειτε τί θα κάνουν τότε
[ε] Τι είχε συμβεί. Την πε-

τεραίαν άπόστολιν ήλθον
[ε] σαπιοκάραβο, άφού ήλθαν

σε τόν "Ατλαντικόν" ή
[ε] φθάσει μέχρι του "Ταρ-

ως" ποταμού άπ' όπου ά-

κρίνετο ή μικρά αλλά έλ-
[ε] ζος σημάδι του έκ του

γλινού Κοινοβουλίου ή
[ε] ποία, φαίνεται, έπείχε

νεύρα του "Άγγλον
[ε] δον".

"Έχουν ζωή και έκείνα
μόνον δέν έχουνε φωνή
μήπως φωνάζαν στή "Αθήνα
να λάβη πρόνοια ή Βουλή.

Κωνσ. Σκενδέρη ντίως βουλευτήν Κορινθίας. Ένταύθα. Στείλτε
με θερμός για τας πληροφορίες πουτέχατε την καλοσύνην ήτις
με τον μισήλημον τοι πα-

φίμον άγγλον πολιτικό Νικη-
[ε]. "Εμείς τό σχετικό κομμάτι
έπείσαμε διά την άπορριπ-

τικήν βιογραφίαν του Νικη-
[ε] την όποιαν έγραψε ό δάσκα-

λος Γάλλος συγγραφέας Άνρί Μ-
[ε]ρουά, ή όποια θεωρείται ως

όρατοστέρα βιογραφία περί
[ε] δός, που έγραψα από άποψη

ό Μουρού δέν έστε ίσως ελά-
[την για τό μισήλημον τοι Νι-

ραέλι, θεωρήσας ίσως τό ποίη-
[μα] λυτουμερικό! Το σχετικό

μισήλημον τοι Νικη-
[ε] άνιδοντο που μάς στείλατε τό

δημοσίευσε έδώ

"Κατά τό 1859 είνε μάς
συζητήσιν στή Βουλή των

Κοινοτήτων περί της έ-
[ε]τερικής πολιτικής της

γλίας, εις την όποιαν
[ε] ποιος φιλέλλην βουλευτή

συνήγορος θεώρησε κατά-
[μα] τό "Ελληνικό δικαίον"

στήσας όπως προσεγγί-
[ε] εις την "Ελλάδα και ή

σαλία μετά της "Ελ-
[ε]μισέλλην Πρόεδρος της

βερνήσεως Νικολάου, άνα-
[ε] πας τόν ήρωα, είπα:

"Υπό τίνων συν-
[ε] ρείτε; Ποίους θέλτε να

μεγαλώσωμεν; Τούς "Ελ-
[ε]νας; Μα αυτό άπό τάς

που είνε άκόμα και με-
[ε] φτα έρχονται και με-

νάνον στα συνθήματα
[ε] "Αν τούς μεγαλώσωμεν

τους ένισχύσωμεν δέν
[ε] τάσσειτε τί θα κάνουν τότε

Τι είχε συμβεί. Την πε-
[ε]τεραίαν άπόστολιν ήλθον

σαπιοκάραβο, άφού ήλθαν
[ε] σε τόν "Ατλαντικόν" ή

φθάσει μέχρι του "Ταρ-
[ε]ως" ποταμού άπ' όπου ά-

κρίνετο ή μικρά αλλά έλ-
[ε]ζος σημάδι του έκ του

γλινού Κοινοβουλίου ή
[ε] ποία, φαίνεται, έπείχε

νεύρα του "Άγγλον
[ε]δον".

ΖΩΗ ΘΑ ΠΗ ΩΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΩΜΟΡΦΙΑ ΖΩΗ
CREMA IDEAL "ANDALUSIA,"
ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΜΗ ΝΑ ΔΙΣΘΑΝΟΗΤΕ
ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ
Πωλείται παντού "ANDALUSIA,"

ΕΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΤΑΛΜΑ

Εκτιμώσαστε ΤΟ ΤΑΛΜΑ εις τά φαγητά
και σκευάσματά σας αντί βουτύρου.

ΕΠΩΣΙΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΘΡΕΠΤΙΚΟΤΗΤΟΣ
ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΟΥ ΒΟΥΤΥΡΟΥ

ΕΚΤΙΜΩΣΤΕ ΤΟ ΤΑΛΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΓΝΗΣΙΟΥ ΒΟΥΤΥΡΟΥ

ΤΟ ΤΑΛΜΑ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΟΝ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΗΜΙΚΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ

3264 ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ

Είνε έγγραφαις της ποιότητας, υγιεινής, και θρε-

πτικότητος του ΤΑΛΜΑ

Εκτιμώμενον ειςδοχεία της 1 οκάς, 2 1/2 και 5 οκάδων

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα τά καλά Έδωδιμοπωλεία

ΕΚΔΟΜΟΠΟΛΕΙΑ ΚΥΨΕΛΗ-ΒΥΡΩΝ

8 ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Είς τή Πρατήριά μας Εύριπίδου 20—Σταδίου 49

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΔΙΣΧΥΛΟΥ 45 (Πάροδος Εύριπίδου)

Δ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Εκτιμώμενον εις τας άναγνωστρίδας μας

ως τό μόνον περιοδικόν Μόδας και έ-

ργασίαν τό "ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ".

ΤΟ "ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ" άπαρτιζό-

μενον από 50—60 μεγάλας σελίδας, πε-

ριέχει: Σχέδια έργασίαν πάσης φύ-

σεως εις φυσικόν μέγεθος μοντέλλα

φορεμάτων, άπορροήτων και παιδικών

ένδυμάτων, μουσικά τεμάχια και έν γέ-

νην ύλην ένδιαφέρουσιν τας γυναίκας.

Είνε συνεπώς τό μόνον άπαραίτητον

διά τας Έλληνίδας περιοδικόν. Κυκλο-

φορεί τήν 1ην έκάστον μηνός και πω-

λείται πρὸς 7 δρ. τό τεύχος. Συνδρομή

έσωτερικῶς έτησίως δρ. 75, έσωτερικῶς

σελίδια 10

Ίδιοσότης-Διευθυντής Ε. Κ. Μαρ-

καντώνης. Γραφεία - σχεδιαστήρια

"Εργαστήρια Κεντημάτων Προ-

κάν και Πλίσσεδων "Ερμού-Κορνά-

ρου 3, Αθήναι.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστάμεν τήν τελεστέραν "Οφθαλ-

μολογικήν Κλινικήν του κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

"Υψηλότες της "Οφθαλμολογίας έν

τῷ Πατιστηρίῳ.

Εν Μενάνδρου 27—Αθήναι. Τηλ. 1-6"

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

(ΛΕΥΚΟΙ - ΕΡΥΘΡΟΙ)

ΕΙΣ ΦΙΑΛΑΣ

1)2 οκάς και
100 δραμίων

ΕΙΣ ΔΑΜΙΖΑΝΑΣ

2 1/2 και
5 οκάδων

Η ΟΚΑ ΔΡ. 10

ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ

Είς ΔΑΜΙ-

ΖΑΝΑΣ πλε-

κτάς 1 οκάς
και 100 δρα-

μίων δρχμάς
12.50.

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

"Αν τών 12 φιαλών
και 3 δαμιζανών

ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΟΖΟΛΟΥ 6

Τηλέφωνον 14—34

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΝΟΤΑΡΑ 70

Τηλέφωνον 7—88

ΗΧΩ.

Ίδιον διαμερισμα πταρά τῇ Παλλικῇ έκθεσιν Ζαππείου.

Θέσατε τό δέρμα σας υπό γαλακτο-

θεραπείαν!...

LAIT INNOXA

"Αποκλειστικοί "Αντιπρόσωποι διά τήν "Ελλάδα"

Ι. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

"Οδός Μητροπόλεως Άριθ. 3' ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητροπόλεως και Ρογκότη

ΣΤΟΜΑΧΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ & Α. ΚΑΜΑΡΙΩΤΗ

Θεραπεύονται διά τῆς Opothe-
rapie κατά τήν τελευταίαν μέθο-
δον τών έν Πορισίους και Βιέννη
καθηγητῶν όλα τά νοσήματα.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΕΝΤΕΡΩΝ, ως
και τό ΠΡΩΟΡΟΝ ΓΗΡΑΣ δι'
ένέσεων.

"Ελκη στομάχου, δυσεντερία, έν-
τεροκολιτιδες, νοσήματα ήπατος,
παχυσπάρια.

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 24, 8—12 4—6

Κυρία,
Θέλετε ν' άποκτήσετε

Η ΚΡΕΜΑ PHYLLIS,,

Εἶνε ἡ μόνη αὐτὴ συνιστάται
ἀπὸ τοῦς κορυφαίους
δερματολόγους.

ΣΑΠΩΝΕΣ

ROUSSEL

ΑΡΩΜΑΤΙΚΟΙ

LYONS' TEA

QUALITÉ DE LUXE

τὸ τσάϊ αὐτὸ περιέχεται
στὰ καλότερα σαλόνια.

ΤΟ ΚΑΚΑΟ LYONS

Εἶναι θρεπτικώτατον διό-
τι εἶναι ἀπορροφώτατον
ἐκ τοῦτον κακάου.

